

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FERİT EDGÜ

BOZGUN

RESİMLER :
YÜKSEL ARSLAN

Çan Yayınları - İstanbul 1962

Ç A N Y A Y I N L A R I 7

**Yazarın Çan Yayınlarında
çıkan eseri**

K A Ç K I N L A R - 1959

F E R İ T E D G Ü

B O Z G U N

Ç a n Y a y ı n l a r ı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İstanbul

1962

I

bozgun

N. DALYANCI'ya

Biliyorsunuz, bu adamın yaşamına siz de ben de tanıklık ettik. Bana bir gün, her uçuşumun kıyısına geldiğinde, her karanlıkta kaldığında bir tek sizin elinizi bulduğunu söylemişti «Pervane böceği mum ışığının çevresinde gene»

Benim de bunları ondan çok size adamamı kabul edersiniz sanıyorum.

F. E.

E 60 ~ 61 N
de phallu

NİCEDİR birşey yaptığım yok. Hiçbir şey. So-
kaklarda dolaşıyorum. Bir yığın insan. Bir yığın gö-
rüntü. Gelip geçiyorlar. Aralarında ben: bomboş.
Aralarında ben Hippiç. Hiç birşey duyduğum yok.
Yitirdim. Herşeyi yitirdim. Tüm duygularımı. İnani-
yor muyum buna? Ne zamandan beri? Bilmiyorum.
Sanıyorum ki yüzyıllar geçti-geçiyor. Bir ara yalnız-
dım. Sıkılırdım. Eskiden. Çok eskiden. Acı, sevgi du-
yardım. Ellerimi koyacak yer bulamazdım. Yabancı.
Şimdi? Şimdi hiçbir şey. Herşey o denli uzak ki. El-
lerim, suratım, gözüm, gözlerim bile. Yadırgıyorum
onları bile. Herşeyden, herkesten kuşkulaniyorum.
Kendimden -Bu ben miyim? Yok oturacak bir ye-
rim.

Arada bir gökyüzüne bakıyorum. Dün çok açık-
lıktı. Hiç bulut yoktu. Parka gitmişim. Gökyüzüne
bakıyordum bir sıranın üstüne oturmuş. Derin. Çok
derin. Sonsuz. Sonsuz derin. Heyecanlanırdım. Hep.
Eskiden beri. Eskiden beri hep bu: Boşluk. Uzay.

Birden iki uçak göründü. Yükselmeye başladılar artlarında ak bir duman bırakarak. Yükseliyorlardı. Çık! diyordum içimden. Bağınıyordum: Çık! Çık! Çık! Biri geri döndü. Dikeyine yükselmekte devam ediyordu öbürü. Uzayda. Uzaydı bu. Boşluk. Hiçbirşey. Sonsuz. Çık çıkabildiğince. Sonsuz. Sınırsız.

Bu boşluk saplantısı bende çocukluğumdan beri var. Dün parktayken bunu daha iyi duydum. Çocukken korkardım. Çok küçükken. Bir gün, bir yarın kıyısında durmuştuk babamla. Aşağıya, sarp kayaların çevrelediği boşluğa bakmak istemiştım. Derindi. Başım dönmüştü. Gitme kıyıya, yaklaşma başın döner düşersin demişti babam. Bugünmüş gibi anıyorum. Birden yuvarlanacağım sanmıştım. Korku. Hep aynı korku, bütün yaşamımca izledi. Evden kaçıp kırlarda dolaşırken, çimlerin üstünde, düşüncesiz yatarken, birden yanımda küçük bir çukur açılıyor, garip çirkin bir hayvan fırlayıp çıkıyordu dışarı. Sonra mezarlar... Eski mezarlar, tahtaları çürümüş, çöken mezarların karanlık boşlukları. Sonra ıslak, nemli yeni kazılan mezarlar; tahta bir tabutun içine bırakıldığı, ya da ak örtülere sarılı ölümlerin. Çok küçükken giderdim, gömüşün sonunda para dağıtılırdı. Ben uzakta bir yerde durup seyredirdim. Para almazdım. Uzatıldığında kaçırdım. Geceleri o açılan çukurlar kaplardı düşlerimi. O karanlık boşluklar. Boğazımda birşeyler düğümle-nir, boğulur gibi olurdu. Bu bütün yaşamımca-evet, birden bire açılıyordu önümde. Yerken, içerken, çiftleşirken, tekleşirken. Hep. Birdenbire. Günün birinde göğsümde bir yara oluştu. Gittikçe büyüyor, derinleşiyor, deşiyordu (beni). Anlamıştım. Hekimler, Yenirce dediler. Ama gelişmesini durduramadılar. Günden güne genişleyen, deşen (beni) o yarayla yaşıyorum şimdi. Bazı günler yo-

koluyor. Ama bazı günler, hiç beklemediğim bir anda yüreğimin derinliklerinde bir sızlama başlıyor. Anlıyorum. O sızlama gittikçe artıyor. Dayanılmaz oluyor. Elim göğsüme götürüyorum. Orda, bütün genişliğiyle, derinliğiyle, kalınlığıyla, iğrençliğiyle orda; günün birinde beni yokedecek olan.

...Çık! Çık! diyordum. Çık! Çık! Çık! Gerçek derinlik buydu. Bu uzaydaki derinlik. Bu boşluğun derinliği. Sezinliyordum bunu. Çık! diyordum. Yumruklarımı sıkıp bağıryordum: Çık! Çık! Çık! Çık çıkabildiğince, daha ötelere! Yit! diyordum. Bağırıyordum. bir yokoluş isteği içinde. Yüksелеcek, yüksелеcek... hiç dönmeyecek sanıyordum ardında bıraktığı o dikeyine yükselen ak yola bakıp. Döndü Ama döndü.

Ben olsaydım...

BİR yenilmiş değilim. Hayır, bunu hiç bir zaman kabul etmiyeceğim. Bir zamanlar savaştım. Savaşacak gücüm vardı. Savaşmak istiyordum. Hepsini anlatacağım. Bir gün. Bir gün karanlık hiç birşey kalmayacak-kalmasını istiyorum.

Çöken, bozulan, yoklaşan, çürüyen, eriyen, leşleşen şeyler gördüm. Hemen herşey. Ben de içlerimdeydim. Bıraktım. Herşeyi. Gece de gündüz de bir di. Hiç bir ayrımı yoktu. Geceyle gündüzün hiç bir ayrımı yoktu diyorum. Yitirmiştim. Gittikçe çöktüm; bozgunda; güçsüz. Bir gün hepsini anlatacağım. Karanlık hiç birşey kalmasını istiyorum. Yakınmıyorum. Yakınmıyorum. Biliyorum ki benim için kurtuluş yok. Benim için dönüş yok. Doğru yoldayım. Doğru yolu seçtim. Buna inanıyorum. Buraya geldimse?... Bu ben. Kendim. Bu göğsümdeki yara da benden başka birşey mi? Biliyorum günün birinde bu varlığı yiyip bitirecek. Kemiklerimi kemirmeğe başladı bile. Taa göğüs boşluğuma vara-

cak bir gün. Bir gün oraya varıp yok edecek beni. Bunu daha ilk günden beri biliyorum. Bu yaranın çıkışını, genişlemesini, derinleşmesini, beni oymasını, yitişini, yeniden çıkışını saptamak istiyorum. Tüm gücümle belleğimi zorluyor, anılarımı değişiyorum

Bir gece sabaha karşı uyandığımda (ilk içki içtiğim geceydi bu) kendimi bir taş yığını üstünde bulmuştum. Bitik, dermansızdım. Doğrulup yürümeye çalıştım. Tanımadığım bir yerdeydim. Kimseler yoktu çevrede. Sanki nicedir düşlerimi kaplayan bırakılmış alanları, hiç kimselerin dolaşmadığı sokokları, pencerelerinin demir kepenkleri iyice kapatılmış, odaların, geniş sofaların karanlığında, çıplaklığında da kimselerin olmadığı, evleriyle, o garip insansız kentteydim. Onlar yokolmuşlardı. Yaşayan bendim. Bendeki bu geçtikçe genişleyen yaraydı. Birdenbire yokolacağım sanıyordum. Ama onlar? Yok ama... hayır... onlar o demir kepenkleri kapalı pencerelerin gerisinde karanlıkta yaşıyorlardı. Biliyorum bunu. Onların varolduklarını, hep varolacaklarını biliyorum. Ama karanlıkta. Hep. Böyle. Gerçekten aydınlıkta yaşayan ben değil miydim? Açık, apaçık yaşayan?

Yürüyordum. Bu örümcek ağını andıran, birbirine yapışık, eski, yıkıldı yıkılacak evlerin arasında yürüyordum. Delik deşikti bu kentin evleri. Benim oturduğum da. Bütün gece çökecek sanırdım. Yürürken merdivenler gıcırdar, bir çivi çakacak olsam kopar dağılırdı tahtalar. Anam babam ölüp ev bana kalınca yıkmak gerek diye düşünmüştüm. Peki sonra nerde oturacaktım? Caymıştım. Sonra izin de vermemişlerdi. Bir gün hepsini, tüm olup bitenleri anlatacağım. Niçin izin vermediklerini, tümünü. İlk esriklik gecesi o dar, o karanlık so-

kaklardan geçip kentin bütün evlerinin. bana anamdan babamdan kaldığı ,başımı sokacak bir başka delik bulamadığım için oturduğum evden bir ayırımı olmadığını görüp Yıkmalı bunları. hepsini yıkmalı, diye düşünmüştüm yeniden. Başka çıkar yol yoktu. Pis pis kokuyorlardı. Eskimiş, çürümüş, çürümekte olanın kokusu. Bu kokuyu böylesi dehşetle ilk o gece duymuştum. Yabancıların dayanabileceğini sanmıyorum. O güne değin duymamamı da, hep o kokunun içinde yaşadığımdan diye açıklıyordum kendime. Ama bir kez duymuştum. Bunlar varolduğu da duyacaktım. Yıkmalı tümünü yıkmalı dedim. Tümünü. Evet. (Hem kim bilir belki de bu evlerin hiç birinde insanlar oturmuyordu.) Yıkmalı, sonra yıkıntıları temizlemeli. Buralara küçük kulubeler, tek katlı basit evler yapmalı. Bahçelerine çiçekler, meyva fidanları dikmeli. Sonra? Sonra onları da yıkmalı! Yıkmalı! Yıkmalı! Hiçbir şey bırakmamalı. Hiçbir şey yapmamalı. Ağaçları kesip, filizlenmesinler diye köklerine kaynar katranlar dökmeli. Çiçekleri keçilere yedirmeli. Çocukları öldürmeli...

Başım dönüyordu. Göğsümde garip bir sızı duymuştum. Evet ilk o gece duymuştum. Bir yara vardı sanki. Bir çıban çıkıyordu. Elimi mintanımın altına soktum, parmaklarım sıcak, deşilmiş bir et çukuruna değdi. Yapayalnızdım sokakta. Korkuyla irkiliyle çektim elimi: parmaklarımın ucu kanlıydı. Yanılmıyorsam ilk o gündü. Evet ilk içki içtiğim akşam. Bir çan sesi duydum uzaktan. Sonra bir yığın acı çeken insan bağırımları, haykırmalar, inildemeler, yakarma, ağlayış...

Yürüyordum. Hiç bir şey bilmeden, kimselerle karşılaşmadan. Çan sesleri, bağırışlar, inildemeler diner gibi oldu. Uzaktan bir düdük öttü. Düdük sesinin geldiği yere doğru seğirttim. Köşebaşında, bir

fenarin soluk ışığı altında bir adam duruyordu. Yanına yaklaştım: bir gece bekçisiydi. Oturduğum sokağı sordum. Bilmiyordu. Buralarda böyle bir sokak bulunmadığını söyledi. Olaki çok uzaklardaydı. Yeniden yürümeye koyuldum. Karşılaştığım ikinci bekçi dinlemedi bile beni. Eliyle iteledi, uzaklaştı. Yürüyordum, ne nerden geldiğimi, ne nereye gideceğimi bilmeden yürüyordum. Her önüme çıkan gece bekçisine (onlardan başka kimseler yoktu çevrede) soruyordum. Hiçbiri bilmiyordu. Ortalık ışımağa başlamıştı. Gün doğuyordu. En sonunda biri, bir kaç kez söyleyip buralardan çok uzakta olduğunu sandığını söyledi. Eliyle bir yönü gösterip, Burdan gidersen bir alana, kentin alanına varacaksın, orda bulmak daha kolay olur dedi. Ortalık iyice ışımişti. alana vardığımda. Boş tıranvaylar, otobüsler sıralanmıştı. Boştu, bomboştu hepsi. İçlerinde kimseler yoktu. Sonra birden alana açılan sokaklardan ilkin işçiler, sonra memurlar, sonra daha büyük memurlar. sonra daha büyükleri, boyları iki metreyi, üç metreyi aşanları ,suratlarını görmediğim, ayakları dibinden bağırdığım, oturduğum yeri sorduğum adamlar sökün etmeye başladı. (Hepsi de telâş içinde koşuyorlardı. Nereye giderdi bunlar? Ne yapmaya? Niçin?) Hiç biri cevaplamıyordu beni. Bağırıyordum, yıkıla yıkıla. yorgun, bitik, güçsüz, yürümeye çalışarak-

Nice sonra tuttular loş bir koridorun iki kıyısına kapılarının üstünde saçma sapan, anlamadığım birşeyler yazılı odaların sıralandığı bir yere götürdüler. O duyduğum koku burda daha dayanılmaz bir durumdaydı. Kapısının üstünde.

YİTİK BOKPÜSÜRLERİ ARAMA ODASI

Gibi birşeyler yazılı bir adaya saktular. Masada
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

oturan kirli giysileri içindeki bin yıllık memura birşeyler söylediler. Başını önündeki, kenarları kırışmış, kirli defterden kaldırıp, gözlükleri ardından bana baktı .Beni buraya getirenlere Peki peki buluruz dedi. Onlar dışarı çıktılar. Bana Oturun şuraya dedi, karşısındaki iskemleyi gösterdi. Oturdum. O, başını kaldırmadan önündeki deftere birşeyler yazıyor, kalkıp odanın öbür ucundaki raflardan toz içinde başka defterler indiriyor, güçlkle onları masasına taşıyor, sonra gene kaldırıp yerlerine koyuyordu. Böylece günler, aylar, yıllar geçti. Yıllar, günler aylar, yıllar, yıllar geçti sandım. Göğsümdeki yara sızlamaya başlamıştı. Elimi mintanımın altına soktum. Deşiyordu artık. Verdiği acıya dayanamıyacaktım. Ayağa kalktım. Dolaşmak istedim. Odanın içinde masalardan, sandalyalardan dolaşacak yer yoktu. Yeniden oturdum sandalyaya. Bana bir cevap verip veremeyeceğini sordum. Başını defterden kaldırdı. Hı? dedi. Burda daha bekliyemeyeceğimi söyledim. Yeniden gözlüklerinin üstünden bakarak Evet evet dedi, oturun biraz daha. Peltemsi ölü balık gözleriydi gözleri. Sanki onlar da kokuyordu. Bekleyemem artık dedim. Kokuyor burası. Artık bekleyemem. Gülümsedi. Dudakları garip bir biçim aldı. İçinden, gırtlğından, belki de karnından, ciğerlerinden ırkiltici, iğrenç bir ses çıkardı: Kokuyor değil mi? Ben de biliyorum koktuğunu. Oturduğum yeri bulacak mısınız bana? dedim. Yok senin oturduğun yer dedi. Yok öyle bir sokak. Bu kentte böyle bir yer yok. İki büklümdü. Kamburu çıkmıştı. Masaya abanarak doğrulmaya çalıştı. Gözlüklerini çıkardı titreyen elleriyle, sildi, yeniden taktı. Birden, Senin göğsünde ne var öyle ?dedi. Ceketimle gizlemeye çalıştım. Hiç dedim. Hiç birşey yok dedim. Gizleme dedi. Gördüm. O göğsündeki ne? Kocaman kıpkızıl

oyuk?... Yara dedim. Zararsız birşey. Küçük bir çıban. Bir çıban başı evet. Delinmiş olmalı. Hayır hayır dedi, yara filan değil o. Bir çıban filân değil. Söyle nerden geliyorsun sen? Neyin nesisin? Gözlerimi kapıya çevirdim. Kaçmak istiyordum. Fırladım. Ama ben daha kapıya varmadan o, yanındaki tehlike ziline basmış olmalıydı.

Evimin merdivenlerinde uyandım. Nerden geliyordum. Nasıl? Biri mi? Yoksa kendi kendimi mi? Bilmiyorum. Ortalık küf kokuyordu. Merdivenleri çıktım, sofaya vardım. Başım dönüyordu. Trabzana tutunacak oldum, sallandı, çatırdadı, kırılır gibi oldu. Bıraktım. Karanlıkta el yordamıyla elektrik düğmesini buldum. Çevirdim. Çevreme bakındım.: bu sarı, soluk ışığın aydınlattığı bir sandık, üstünde pis bir örtü, tavana asılı bir kafes, bir duvar saati (durmuş) bir başka saat (sarı, bir camın içinde) yerde. Evet,

ansıyorum; ne kadar da çok saat vardı evde. Babam toplamış. Hastalık. Ben? Ben ilkin hepsinin ayarını bozmuştum. Her biri ayrı bir zamanı gösteriyordu. İlkin bununla eğleniyordum .Sonra buna da dayanamaz oldum. Tik-tak'larla deliye dönüyordum. Zaman: hiç birşey anlamadığım. Günle gece. Ayla yıl. Hah! Çevremde, daha çok bende birşey-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ler oluyordu. Açıkçası benim gördüğüm anladığım yalnız buydu. Bu ne? dense açıklayamam. Doğru dürüst açıklayamam; duyduğumca, kendime bile. Belki.

O sıralar (bunu algıladığımı izleyen günler) bir sözcük arıyordum. Bir sözcük. Bir tek sözcük. Bilmiyorum neydi? Ansımiyorum. Hiç birşey anlatmıyacak olan? Belki. Hiç birşey tasımlamıyacak olan? Belki. Sözlükler okuyordum. Sözlüklerden başka birşey okumuyordum. Bir öykü deniyordum. Sonra bir roman kurdum, bir oyun, bir şiir... Hiç birini bitiremedim. Hepsi yarıda kaldılar. Kendimden söz etmek istemiyordum. Anlatacağım başka biriydi. Ama bitiremedim. Hiç birini. Hiç birini. Kimdi anlatacağım? Bilmiyorum. Ansımiyorum. Niçin onu seçmiştim? -ne özelliği?- hiç birini bilmeden. Ama onunla karşılaşırıyordum hergün, her saat, her saniye, her yerde. Esrikken. Ayıkken. Yazdıklarım yazmak istediklerim ondan kurtulmak içindi. Ama hiç birini bitiremedim. Hepsi yarım kaldılar. Bitirseydim? Bilmiyorum. Bitirseydim? Belki. Hep izlerdi beni. Durmadan konuşurdu. Bir deli iç-dökmesi gibi, bir çözölüşün ardından. Herşeyden sözederdi. Hiç birşeyden. Susmak bilmezdi. Ben uyurken, yarı uyanırken, düşlerimde, geceyarısı korkuyla uyanmış gecemin içinde kendi kendime biraz daha sokulmuşken, hep. Aradığım bir tek sözcüktü. Onu bulsaydım? Ama bulamadım. Bulamıyacağım. Bulamıyacak mıyım? Gerçekten? Ne o? Herşeyi -hiçbirşeyi anlatan. Bütün bulduklarım benden önce kullanılmış, eskitilmiş. Eskitilmiş, hiçbir şey söylemeyen, yaşam gibi. Yaşam gibi evet Romanım da, öyküm, de, şiirim de hep yarım kaldılar. Bir tek sözcük ekliyemiyordum. Hep başladığım sözcükte kaldılar. Hiçbir şeyi bitiremedim. Hiçbir şeyi. Yaşam. Zaman. Gidenler. Ben burda. Aynı

kör noktaya çakılı. Elde ettiğim -edeceğim, başardığım- başaracağım hiç bir şey yok.. Başaracağımı sandığım. Herşey kül rengi bir tülün ardında gibi. Bütün kişiler. Olup bitenler. Hepsi. Hepsini o aradığım sözcükte anlatacağım sanıyordum. Onu bulunca benim için kuşkuya yer veren hiç birşey kalmayacak sanıyordum. Ama bulamadım. Biliyorum bulsaydım da... Hayır, nasıl bilinebilir? ortada hiç birşey yok. Benim soyut imgelemelerimin dışında. Soyut -somut imgelemelerimin. Onlar da hiç. O sözcüğü bulamadıktan-

Biliyorum bu böyle sürüp gitmeyecek. Aradığımı hiç bir zaman bulamıyacağım diyorum. Diyorum gireyim mutfığa, pencerelerin kenarlarına iyice birşeyler tıkıştırıyım hava girmesin diye ve kapının altına, sonra açayım havagazının musluklarını ya da tabancamın (6.75) boş kovanına-

Birden kendimi sofada, bu sarı ışığın altında iki saatin, üstünü pis bir örtünün örttüğü sandığın karşısında buldum. Avluya açılan pencereyi açtım. Saatleri, sandığı, sonra kafesi hepsini fırlatıp attım pencereden.

Odama girince başucumdaki çekmenin gözünü çektim. Defterimi çıkardım. Bugün ne yazılabilir? Bir an düşündüm. Sonra,

Pazar. Gece.

Hiç.

yazıp kapadım defteri.

Sırtüstü uzandım yatağa. Yüreğimin atışını dinliyordum. Elimi göğsüme götürdüm. Yara her zamankinden büyük, kanlı, bulantı verici ordaydı. Yiteneğim - yitmekteyim, bu belli artık dedim. Artık yokolmaktayım, çok geçmeden yokolacağım, artık hiçbirşeyler yok, büsbütün yok dedim. Benden sonra, benden sonra hiç birşeyler olmayacak. Bu kendi kendimle olan konuşmama gülmek istedim. Bir

kahkaha attım. Duraladım sonra. Gülüşüm bana bile garip gelmişti. Acı, yabancı. Donup kaldım. Ağlar gibi oldum. Ben. Ben ki ağlayan insanlardan tiksiniyorum. Çocukken, çok küçükken, annem ağladığı zaman da kaçardım, duymıyayım isterdim o ağlayışları. Annemi düşündüm. Bir hiç. Yaşayıp ölmüştü. Bir hiç. Beni doğurmuştu. Bir hiç. Evet o bir hiçti? Ben? Ben nereye gidiyordum? Bunca zaman ne yap? -Bilmiyorum. Bir gün hepsini anlatacağım demiştim. Yalan. Karanlıkta hiç birşey kalmasın istiyorum demiştim. Yalan. Hiç bir zaman gördüklerimi söylemeyeceğim. Konuşmak, anlatmak-niçin? İçimde salt bir tiksinti, bir kin, bir öldürme isteği. Hepsi bu.

Gece uyuyamadım. Niçin bilmiyorum, sokağa çıkıp dolaşmaktan korkuyordum. Defteri çıkardım yeniden. Bundan böyle bu sayfalara ekleyecek bir tek sözcüğüm olsun olmiyacaktı. Karıştırmaya başladım:

18 ekim

Artık o boşluğu gördüm. Tutunacak hiçbir şey yok. En son cinsel sevi diyordum. Kadınlar. Hayır, o istek de kalmadı. Erkeklik gücümün gittikçe azaldığını duyuyordum. Salt bir acı çektirmek isteği artık bendeki. Dün akşam M. 'ye yaptığım da bundan başka birşey değildi. O iki bacağın ortası da derin, boş, karanlık, pis. Her yerde bunları görüyorum.

24 ekim

Bu sabah A. 'ya aşağıdaki bodrumda bomba yapıp yapamıyacağımızı sordum. Evi havaya mı uçurmak istiyorsun? dedi.

Evi?...

Hangi evi?

? kasım. pazar

Yedinci gün. Evden dışarı çıkmıyorum.

Deney hayvanı. Ben.

Saptamak istediğim ne?

Az sonra

Saptamak istediğim?

Boşluk duygusu. Hep. Hep bu; çevremde olup bitenler. Değişim. Benim değişimim. Benim kendi değişimim

Nasıl varılabilir?

Geri dönebilir miyim? -O hiç birşeyleri bilmediğim. görmediğim zamanlara? Ya da çıplaklığa?

Cevapsızlık.

Sonunda (işte) gene bir çıkar yol olmadığını görmek hiç bir dönüş yolu olmadığını.

D

E

R

İ

N

L

İ

K

Her yerde aradığım. Arayacağımı. Karanlıkta. Kendimde. Kendi içimde. Gelip geçenlerde. Yaramda.

Yaram derinleşiyor. İşte deneylerin sonucu. İşte derinlik. Gülmek gerek bu yaşantıya. İşte ben de öyle yapıyorum. Yakında ölecek bu bir yığın deneyden başka bir işe yaramıyan varlık. Derinlik! Hah! Varlık! Hah! Deney! Hah! Ben! Hah!

Yaram! Yaram! Benin! Bu geçkin yürek! O ben! Esrikliklerimden, deneylerimden, kaçışlarımdan, saldırmalarımdan, yıkılmalarımdan sonra ben de kalan-tek o.

Hah!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gece

İçtim. Salt bir deriyim senki. İçim hava dolu. İçimde hiç birşey yok. Hiç bir organ. Yaram. Hiç birşey. İçmek. İçmek. İçmek. Yokluğa yakın. Belki o. Belki o zaman. Belki o zaman birşeyler şimdi başlayan gibi

Aşağılarda. aşağılarda, çok aşağılarda, bir çukurun dibinde. Burdan nasıl çıkacağım? Yanımda bir kadın var? Okşuyor beni. Bir kadın mı bu? Göğüsleri çıplaklığıma dokunuyor. Koltukaltları ve orası kokuyor. Çok geçmeden duyuyorum bu tiksine kokuyu. İteliyorum. Dayanasım yok insan etine. Burda. Burda bile. İteliyorum. Sonra kızgın bir güneş. Yakıp kavuruyor başımı. Beynimi. Ben'in beynini. Yanımdaki kadın gitmiş olmalı. Ben çukurun dibinde. Yalnız. Yapayalnız. Güneş tepesinde. Doğrulmaya çalıştı. Başardı bunu. Başardı doğrulmayı. Yürümeye çalışıyor şimdi. Bir zamanlar, çok eskiden daha kadın yanımdayken (kadın mıydı o?) canlı, devinen yaratık yanımdayken, yaratık yanımdayken evet, evet bir su şırıltısı duyuyordu. Güneş daha doğmamıştı. O şırıltıya doğru yürümeye çalışıyor şimdi. Ben. Nerden geliyordu o ses? Soruyor bana. Cevapsız. Bulamıyacağım. Bulamıyacağım. İçinde bulunduğu çukur (çoktan dizlerinin dermanı kesilip olduğu yere çöktü.) nemleniyor. Güneş buluta girdi. Güneş battı. Karanlık. Kapkaranlık. Üşüyor. Korkuyor ben .Çukur derinleşiyor. Ben .Yukardan geçen insanların sesini duyuyor. Benim için ne yapabilir onlar? Artık geç. Ben. Düşündükleri bunlar. Çağırıyor onları yardıma. Çok geç, çok. Bir zaman sonra bu arada bir çıkan güneş de çıkmayacak, hep bulutların ardında kalacak, göstermiyecek yüzünü. İçinde bulunduğu çukur daha da nemlenecek Her gün biraz daha gömülecek çukura. Belki üstüne toprak atacaklar. Belki atmaya başladılar bile. Belki.

Bu suratında duyduğu. Ben. İşte gömülmeye başladı bile. Bir zaman sonra daha da. Artık hiçbir şey olmayacak. Daha önce de olmadığı gibi.

Bıraktım elimden defteri. Pencerenin önüne gittim. Perdeyi aralayıp dışarı baktım. Gecenin karanlığında çiseleyen yağmurun sesini dinledim bir süre. Sonra bıraktım perdeyi. Gelişi güzel dolaştım odanın içinde. Düşündüğüm hiç birşey yoktu. Birden bundan kurtulmalı diye düşündüm. Kurtulmalı bundan. Neydi bu? Bilmiyorum. Yalnız başlamak diyorum. Başlıyayım diyorum. Neye? Arada bir bitireyim dediğim gibi. Bitirmek. Neyi? Nasıl? Niçin? Ne zaman? Başlamak da öyle değil mi? Hayır değil. Hayır değil. Ama belki geç. Hiçbir zaman geç değil. Her zaman başlanabilir. Erken? Evet, belki erken. Hayır. Öyleyse şimdi başlayabilirim. Bu noktayı koyduktan sonra. Hemen sonra. Neye? Evet neye? Soruyorum kendime: NEYE BAŞLIYACAGIM? Daha bunu bilmiyorum. Hep başlamak. Hep bitirmek. Soru hep bu. Kendi kendime sorduğum ve başkalarının sorduğu: -Bitirdiniz mi? -Hayır. Belki daha başlamadınız bile? -Hayır. Belki gerçekten çok geç. Belki gerçekten burdan çıkamıyacağım. Geberip gideceğim burda. Gün yüzü görmeyeceğim. Kocacağım, kurtlanacağım burda. Bilmiyorum. Kurtulmak için başlamak gerek diyorum. Ama nasıl? Sonra niçin başlamak? Niçin bitirmek değil? Sonra nasıl başlanabilir? Belki gerçekten çok geç. Belki benim başlamam bile gerekmiyor. Belki. Bilmiyorum. Sonra başlasam... Yarıda bırakıp... Kendime inancım yok mu? Bu o değil. Var ya da yok bu o değil dedim. Bu kendime inancımın sorumu değil dedim. Belki gerçekten çok erken. Belki. Bilmiyorum. Hiçbir zaman geç değildi. Her zaman başlanabilirdi. Her zaman? Şimdi başlayabilir miyim? Nasıl. Masanın başına oturmuşum. Başlamak için belki ayağa

kalkmam gerekiyor .Belki bu önümdeki kâğıtları bırakmam. İşte kalktım ayağa. Çevreme bakıyorum: Bomboş. Hayır, hayır, çevremde çok şey var. Uç iskemle var. Bir masa var. Masanın üstünde bir çiçeklik var. İçinde solmuş çiçekler. Perdeyi aralıyorum. Pencerenin önünde saksılar var. Çiçekler çoktan kurumuş. Üstlerine yağmur düşüyor. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz kitap var. Yerde eski bir halı bütün döşemeyi örten. Şimdi aynanın önündeyim. Aynada kendime, hayır suratıma, hayır salt saçlarıma bakıyorum: dağınık. İşte saçlarımdan başlayabilirim. İlk bir tarak aramak gerekiyor. Annemin aynalı dolabının gözlerinden birinde kemik bir tarak buldum. Üstündeki iğrenç ak saçları, kirleri temizleyip attıktan sonra döndüm odama girdim. İşte aynanın önündeyim. Taranıyorum. Saçlarımı, düzenli, arkaya yatırmaya çalışıyorum. Ama yatmıyorlar. Yandan ayırıyorum. Bir çoğu havaya dikiliyorlar. Tarağı bir yığın pislikle, bir yığın saçla, aldığımdan beter bırakıyorum kitapların yanına. Yeniden, bu kez parmaklarımla başlıyorum karıştırmaya saçlarımı. Dapdağınık ediyorum. Birbirinin içine giriyor, dikiliyor, yatıyorlar... İşte başladım diyorum...

...İşte başladım. Yeniden aynanın önündeyim. Bu sabah tıraş olmadığımı görüyorum suratıma bakınca. Mutfığa inip su ısıtıyorum. Tıraş takımlarımı alıyorum. Şakağımı kesiyorum tıraş olurken. Ellerim titriyor. Sonra...

Masadan kalkmadım. Ne saçlarımı karıştırdım, ne tarandım, ne de tıraş oldum. Bu sabah yapmıştım bunları. Bunları düşlerken görüyorum ki hiç bir zaman başlıyamıyacağım. Başlamam için hiç bir neden yok. Var. Başlamalıyım. Çok geç. Hiç bir zaman çok geç değil. Belki günün birinde neye başlayacağımı bulacağım. Ve nasıl? Şimdi erken. Belki

erken. Erken mi? Karar vermek gerek. Neye karar vereceğim? Erken mi? Değil. Hayır. Bilmiyorum. Sanmıyorum. Evet. Geç olmayacak mı? O zaman. O zaman hiç gelmeyecek. O zaman hiç gelmedi. Ben olmayacağım. Ben o zaman geldiğinde olmayacağım. Ben çürümekte. Ben. Ben. Hiç bir zaman geç olmayacak. Her zaman geçti. Şimdi de. Haydi başlayalım. Başlıyalım hadi. Hadi. Yeniden? Kendimde o gücü duyuyor muyum? Hiç duydum mu? Yeniden... Demek daha önce başladım. Demek daha önce başladığıma şimdi... Neydi o başladığım? Bilmiyorum. Nasıl bitti. BİLMİYORUM. Bitti mi? Bilmiyorum. Demek şimdi yeniden başlamak gerekiyor? Yarın Yarın başlarım Yarın. Dün başlamış mıydım? Dün mü bittiydi. Yıllar oluyor. Yıllar oluyor karar vermiştim. Bitti. Şimdi yeniden. Ama şimdi de o zamanki gibi. Karanlık. Kapkaranlıktı. Nasıl başlayabilirdim? Alacakaranlık. Şimdiki gibi. Her yer. Her yer. Ben nasıl yürürdüm? Bitti. İşte bitiyor. Biten gibi. Önümde uzun yıllar yok. Yoktu. Ama onlar da karar verememekle geçti. Böyle ortada, hep sorarak, az önceki gibi. Kalkıyorum. Odanın içinde dolaşıyorum. Bir örnek arıyorum. Saçlarım diyorum olsaydı onlarla başlayabilir miydim? Gerçekten? Ya dişlerim? Ne yapılabilir onlarla? Hepsi bitti, sona erdi, yaşamalarını tükettiler, döküldüler. Hepsi. Dağıl-

Sokağa çıkıyorum. Yürümeğe başlıyorum. Hep bildik sokaklar. Değişen hiç birşey yok. Herşey eski, çürümekte, kokuşmakta, yıkılmakta. Herşey. Geç. Çoktan geç. Gecikmişim. Herşeyle ben de. Eskimiş. Onlarla. Onlarla. De.

II

I e Ş

a n 1

BAZI geceler çıkıp dolaşıyorum. Gelişi güzel yürüyorum. Gece yarısından sonra sokaklarda hemen hiç kimseler olmuyor. İki polis yanyana yürüyen, bir bekçi, bir esrik, çöp tenekelerine girip çıkan bir iki kedi bazan. Bazan onları da görmüyorum. Hiç birşeyleri. Ağırılıksız. Düşüncesiz. Ağırılıksız ve düşüncesiz gibi. Bir hiç gibi. Yeryüzü boşalmış, hiç kimseler kalmamış sanıyorum. Dün gece gene böyleydi. Birden korkunç bir hırıltıyla kendime geldim. Çevreme bakındım. Bir köprünün üstündeydim. Az ilerimde iki karaltı gördüm. Kara giysiler içinde bir adam küçük bir çocuğun üstüne abanmıştı. Gel yavrum burda yatılmaz, hasta olursun diyordu. Kısık, çatlak bir sesi vardı. Çocuk çırpıyor, bağırarak istiyor, ama bağırıyordu. Köprünün tahta parmaklıklarına tutunmuş debeleniyordu. Korkuyla

açılmıştı gözleri. Ölürsün yavrum, yatılmaz burda, bu soğukta, gel benimle diyordu adam. Ben az öte-
 lerindeydim. Öyle sanıyorum ki ikisi de görmemiş-
 lerdı beni. Adamın eli çocuğa uzandığında, köprü-
 nün başından gelen hafif ışığın altında bir takma
 demir el gibiydi; üstüne ışık düştüğünde parlamış-
 tı. Neden bilmem ürperdim. Belki gerçekten de de-
 mirdendi bu el. Çocuk, cılız, yüzü gözü kir içinde,
 partial giysiler içinde bu ezici gücün altında eziliyor-
 du. Debeleniyordu. Ağzı açılıyor, dudakları titriyor,
 gözleri yuvalarından dışarı uğruyor, bir türlü kur-
 tulamıyordu adamın elinden. O durmazcasına Ya-
 tılmaz yavrum burda, bu soğukta, üşür.. Hınnnnkkkk
 diye bir ses çıktı çocuktan. Gel seni kaldırayım, niçin
 böyle?... niçin? konuşurken bir eliyle de (o demir
 eliyle, bu kez görmüştüm, çengel gibi birşeydi) ço-
 cuğu parmaklıklardan dışarı, ırmağın akıntılı sula-
 rına doğru itiyordu. Yarı beline değin parmak-
 lıklardan dışarı çıkmıştı çocuk. Bir ara beni gördü.
 Yalvarırcasına baktı suratıma. Bakışlarımı başka
 yöne çevirdim. Hayır! Hayır! diye mırıldandım. Bir
 cıgara çıkardım kibriti çaktım. Yağmur çiselemeye
 başlamıştı. Ellerim titriyordu. Yanmadı. Bir kibrit
 daha çaktım. Hayır! o da yanmadı. Ne yapacağım?
 diye düşündüm. Bir kuytu köşe bulmak için ayrıl-
 dım ordan.

bir kadın

BİR kadın. Bir kadın duvarın kıyısına oturmuştu. Yırtık giysiler içindeydi. Her yanından kir, pislik akıyordu. Bir kadın. Gittim, yanında durdum. (O günler arama günlerimdi.) Pabucumun ucuyla baldırına dokundum.

--- Ne arıyorsun burda bu gece vakti? Böyle pis? Ne arıyorsun, ne yapıyorsun burda?

— Guuuurhrrrrguhrhıtşellbokleş... dedi.
Tekmeledim.

— Konuş cevapla beni, ne arıyorsun burda? Yok mu senin bir kocan? bir-iki çocuğun? başını sokacak bir odan?

Bokbokbokbokbokbok diye mıraldandı gene.

O yanındaki şişe ne? diye sordum. Ya o koptu kopacak burun? Bu sapır sapır dökülen saçlar? Bu kir? Bu pislik? Bu altından akan sıvı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hırılıyordu. Kimbilir belki de duymuyordu beni.

— Yaşıyor musun? Duyduğum bu hırıltı senden mi geliyor?

İki üç kişi geçti yanımızdan. Başlarını döndürüp tiksintiyle baktılar ikimize.

Bir tekme daha vurdum. Devrildi. Büsbütün devrildi. Üstünden atlayıp geçerken de kusmaya, ağzından pislikler çıkarmaya başladı. Tüm çıkardıkları üstüme geliyordu. Çevreme bakındım: gelen giden yoktu. Üstüne eğildim, tartaklamaya başladım:

— Söyle dedim. N'olur söyle, bak kimsecikler yok, hiç kimseler duymıyacak, n'olur söyle.

Üstüm başım ağzından pisliklerle berbat olmuştu. Durmadan kusuyordu. Gözlerini araladı. Konuşmak istedi. Anlaşılmaz bir iki sözcük mırıldandı. Cebimden defterimi çıkardım, yazdım.

— Evet? Evet? dedim.

Biraz daha tartakladım. Son kusmuğu kanlı geldi. Çenesi düştü. Hırıltıları kesildi. Bir kadın. Bir kadın duvarın kıyısına devrilmiş-

s a n r ı

ÇOK çabuk geliyor. Sevmiyorum bunu. Tiksiniyorum. Gene öyle. Bitti. Kalktı altımdan.

«Gidecek misin?» dedim.

«Hayır.»

«Ayakta durma öyle» dedim.

Pencerenin kenarındaydı. Perdeyi araladı.

«Yağmur yağıyor mu?» dedim.

«Evet.»

«Çok mu yağıyor?» dedim.

Cevaplamadı. Perdeyi bıraktı.

«Karanlık, değil mi dışarı?» dedim.

«Bugün de çıkmıyor musun? dedi.

«Hayır» dedim. «Artık çıkmıyacağım. Öyle sanıyorum ki artık çıkmıyacağım.»

«Kaç gün oldu çıkmayalı?»

«Bilmiyorum» dedim. «Sana sorma dedim. Hep

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

soruyorsun: Kaç gün oldu? Bilmiyorum. Gün-»
Odanın içinde gelişi güzel dolaşıyordu.

«Karanlık» dedim. «Görmüyor musun? Hep karanlık. Ne dışarı çıkasım ne kimseleri göresim.»

«Bilmiyorum ki...» dedi. Ezik. «Hep buradayız. Hiç dışarı çıkmak istemiyorsun. Burda çürüyeceğiz. Sonu...»

«Sonu monu yok» dedim. Karanlık. Çıkmıyacağım. Hepsi bu. Sen istersen çık.»

Yarı belime değin doğruldum. Uzanıp bir cıgara almak istedim. Ona bile yetmiyordu gücüm. Cıgarayı aldı. Yaktı. Uzattı.

«Sıkılıyor musun?» dedim.

Cevaplamadı.

«Sen çık» dedim. «Sen istersen çık.»

«Ne yapmaya?»

Üşüdüm. Yorganın içine girdim. Her yanımda kesik kesikti.

«Bu sigaraları sen mi sarmıştın?» dedim.

«Hayır. Senin sardıkların.»

«Ah! bunlardan da hayır yok» dedim.

«Karşımdaki koltuğa oturmuştu. Oda loştu. Suratına baktım. Yattığım yerden yandan görünüyordu. Çıkık alnı, uzun çenesiyle bir erkek suratıydı sanki.

«Seni bir erkek olarak görüyorum» dedim. «Ergin bir oğlan gibi.»

Gözleri belirsiz bir noktaya çakılı, susuyordu.

«Sıkılıyorsun» dedim. Bir an. «Sıkılıyor musun?» dedim.

«Niçin?»

«Evet» dedim. «Anlıyorum» dedim.

Al aldı suratı. Gözlerinin altı mosmor. Sırtında bol bir kazak. Kara. Yün. Benim kazağım. Belinden aşağısı çıplaktı. Ayakta görmek istedim.

«Şu perdeleri açar mısın?»

Gitti açtı perdeleri. Kapkaranlıktı dışarısı.

«Gece mi?» dedim.

«Bilmiyorum.»

Daha yerine oturmadan,

«Kapa! Kapa!» diye bağırdım. «Görmek istemiyorum. Kapa! Kapa!»

Kaparken,

«Hep böyle» dedi. «Cıgaramı sar. Olmadı. yenisinden sar. Git perdeleri aç. Gece mi? Kapa. Kapa Gir aç. Kapa-aç, kapa-aç, kapa-aç... hep bu...»

«Seni burda tutan ben değilim» dedim. Şeyimi gösterdim. «Bak.»

Tiksinircesine baktı. Sonra arkasını döndü.

«Evde yiyecek hiç birşey yok» dedi.

Susuyordum. Hızla döndü. Yeniden baktı orama tiksinircesine.

«Öleceksin» dedi.

«Biliyorum» dedim.

«Giyinmeye» başladı.

«Nereye?» dedim. Korkuyla sordum.

Cevaplamadı. Bugün üçüncü kez cevaplamadı beni.

«Çıkıyor musun?» dedim. «Bir daha?...»

Cevaplamadı. Gözlerimin içine dikti bakışlarını.

«Hayır! Hayır!» dedim. «Değil mi? Hayır-»

Gözlerimden ayırmadan bakışlarını gitti perdeleri açtı. Sonra pencereleri. Yağmur dinmişti. Ama gene karanlıktı dışarısı. Burda hiç gün doğmuyor olmalı diye düşündüm.

«Kapa! Kapa! Pencereyi...»

«Hayır» dedi. «Artık kimse gelip kapamayacak. Kimse gelip açmayacak. Kimse gecede mi, gündüzde mi olduğunu söyleyemeyecek. Kimse ağzına bir lokma ekmek vermeyecek. Kimse cıgaranı sarıp uzat-

mıyacak. Kimse o sardığın esrarlı cıgaraları yakmayacak. O elindeki sonuncu.»

«Çok çabuk bitiyor bu, çok çabuk ayılıyorum, o denli çabuk ki A... İşte gene. A! A! A! Bunu sen sarmıştın A!, bu sonuncusu. Evet, bu sonuncusu. Herşeyde olduğu gibi. Bu sonuncu, bir daha... Beni aldattılar A! Beni korkuttular. Beni yalnız bıraktılar. A! çıkma! Dön A! Bak bulutlar dağılıyor. Ayıyorum ben A. Ben A. Sana birşey söyleyecektim. Bu... bu... bundan daha başka birşeyi... Ansıyor musun bir gün sana, şey yaparken demiştim ki... Demiştin ki A... Ansıyor musun? İşte onu... Kapının yanında durma A! O denli uzaksın ki. Gir. Çıplaklığımı. Gir A! Niçin böyle kuşkulu... Az önce bulutlar dağılırken ansıdım... diyecektim ki, hani o günden sonra Ansıyor musun A... Bir gün bana demişlerdi ki... Çok küçükken. İhtiyar bir adam... A. niçin? Uzak... A. A. Dön. İşte çıplağım. Çırlçıplağım. Her yanımda bir yığın iksler çıkıyor. İksler. Yani phallus'lar. Büyüyorlar. Her yanımda. Yırtılıyorum. Binlerce. Gel A! Dön! Niçin? İşte hepsi pörsüdü-pörsüyorlar. Bir şeyin ardındaki gibi. Çabuk yetişip perdeleri kapamazsan, bu... bu... bu... İşte elim ayağım tutuk. Kımıldanamıyorum. Odada birşeyler yapıyor. Alevler. Alevler. Ben çırlçıplak, yatağımda, elimi kolumu kımıldatmadan A! A! Devinimsiz ben, bir yığın ince vızıltının içinde yinimin yarısı ateşlerin içinde, kurtulmaya bile çabalayamadan, gittikçe daha da, daha da... Sen geri dönmezsen...»

s a n r ı

BU da birden girdi içeri. Öncekiler gibi. Yabancı. Hep böyle. Hep yabancılar. Gün geçmiyor ki yeni bir surat görmiyeyim. Hiç biri dayanamıyor. Birileri gelip götürüyorlar. Uyandığımda kendimi yapayalnız buluyorum.

Bu da. Selâm vermeden köşeye gitti. Yerdeki ot mindere oturdu. (Buraya getirmeden önce söylüyorlar mı bunlara ne yapacaklarını? Hepsi de bir an duraladıktan sonra, aynı adımlarla yürüyüp o mindere oturuyor.) Duvarın önündeydim. Elimdeki fırçayı yeniden boya kutusuna daldırdım. Çıkarıp boyamaya başladım. Aynı yeri. İlk başladığım yeri. Kalınlaşıyor, koyulaşıyor, topak topak oluyor orda, birikiyor, hiç kurumuyor. Bu beni sıkıyor. Ama başka yeri boyuyamıyorum. Başka bir yeri boyama hakkım yok. Öyle söylediler: Sana düşen parça burası.

Başım dönüyor. Bu devam, bu devam... Yoruluyorum. Bilmiyorum nicedir hep bu parça. Küçük bir parça duvarın üstünde. Arada bir adam geliyor, yaptığım işe bakıyor. Evet. Evet devam diyor. Devam ediyorum. Başım dönüyor. Az ilerimdeki sandalyaya çöküyorum. Odada bu sandalyadan, köşedeki minderden, üstüne bu boya kutusunu koyduğum tahta masadan başka birşey yok. Boş, korkunç bir çıplaklık. Ak.

Fırçayı masanın üstüne koydum. Yerime oturdum.

«Kaç gündür hep-Devam edemedim.»

«Nasıl?» dedi.

«Hiç» dedim. «Kaç gündür hep-»

«Nasıl?» dedi. «Hep? -»

«Bilmiyorum ki» dedim. «Çabucana böyle-»

«Evet» dedi «benim de başım dönüyor.» Konuşurken suratıma bakmıyordu.

«Ne yapmalı?» dedim.

«Hiç. Ne yapılabilir?» dedi.

«Birşeyler... sanıyordum ki...» dedim. «Ama şimdi... bilmiyorum ki...»

«Aa yok. Aaa yok.» dedi.

«İstemiyor musun?» dedim.

«Yok. Yok» dedi.

«Ama bu?» dedim.

«Biliyorum» dedi. Ayaga kalktı. Odanın içinde dolaşmaya başladı.

«Niçin burdasın?» dedim. «Eğer gerçekten hiç bir zaman istemedinse... Yoksa... (duraladım)... pişman mısın?...

«Pişman? Niçin? Her zaman, her zaman istedim. Elimden hiç birşey gelmedi.»

Sorulu gözlerle baktım.

«Buraya gelmeden önce mi? Evet benim de çok başım dönerdi. Bunaltı gibi birşey Buramda. (Eliy-

le gırtlığını gösterdi.) Sonra kuru kuru öğürürdüm. Barsaklarım bozulurdu. Pis pis boşaltırdım. Bu benim suçum muydu? Tutamazdım ki... Nerde gelirse orda, sokaklarda, taşıtlarda. bahçelerde, köprülerin üstünde, köprülerin altında, sinemalarda, hükümet konaklarında, yargıçların önünde, ne bileyim her yerde işte. Bu benim suçum muydu? Elimden gelen birşey yoktu ki, tutamazdım ki. Bu yüzden ardıma adam taktılar. Sonra işte burası.»

«Buraya her gelenin garip bir öyküsü var» dedim. «Ama hiç biri dayanamıyor. Bağırmaya, ağlamaya, gülmeye başlıyorlar. Biri geliyor, alıp götürüyor. Uyandığımda kendimi burda böyle yapayalnız bulan hep ben. Şurasını boyayan hep ben. Bu işkenceye katlanan hep ben.»

«Evet» dedi. «Bana da köşedeki mindere oturacaksın, hiç birşey yapmayacaksın» dediler.

«Gördün mü, gördün mü,» dedim. «Bir an duraladım. Düşündüm. Sonra «Bunun sonu neye varacak?»

«Bilmiyorum» dedi. «Belki yapılacak birşey yok. Ya da öldürmeye başlamalı.»

«Kimleri?» dedim. İlgiyle üstüne eğilip sordum.

«Kimleri mi? Bilmiyorum kimleri. Ama-»

«Biz artık birşey yapamayız ki» dedim.

«Evet, evet» dedi. «Zaten hiç bir zaman olmadı ki. Bu ülkede-»

«Tükenik.» Bilmiyorum birşey var-vardı «tükenik» dedim. Demeye çalıştım. «Öldürmek bile... Bir zamanlar, anam, babam, karım çocuklarım vardı. Hepsini öldürdüm. Karım her dokuz ayda bir çocuk doğuruyordu. O doğuruyor ben öldürüyordum. Bir gün yoruldu. Artık dayanamayacağım dayanamıyacağım dedim. Bağırdım. Hepsini, anamı, babamı, karımı zehirledim. Hepsini. Sonra... hiç işkence etmediler. Uzun bir zaman tek kişilik bir hücrede kal-

dım, kimseleri görmüyordum. Ama bunları anlatmak niçin? Bütün bunlar artık devam edilemeyecek bir yaşamın anılarından başka ne ki? Evet sonra kendimi onun karşısında buldum. Betimlenmez bir boşluğun içindeydim. Önümde binlerce uçurum açılıp genişliyordu. Bir yığın vızıltıdan başka birşey duymuyordum. Yargılanmam bu ortam içinde geçti. Sonra burası. **Şu duvarın üstündeki bu parçayı boyamaya mahkûmsun.** Boyuyorum. Hergün boyuyorum. Hep aynı yeri. Kalınlaşıyor, koyulaşıyor, topak topak oluyor boya orda, birikiyor, hiç kurumuyor. Nicedir sürdürüyorum bunu. Kaç ay kaç yıl oldu? bilmiyorum. Burda gece gündüz olmuyor ki. Bu karanlıkla aydınlık arası boşluk. Hep böyle. Gelenler dayanamıyorlar. Her gözünü açışta kendini burda bulan, yapayalnız, kendi kendiyile başbaşa bulan ben. Nereye gidilebilir burdan? Düşliyorum hiç bir yer. Düşliyecek olsam belki- Burdan çıkarsam büsbütün yokolacaktım gibime geliyor. Öyle sanıyorum ki hep burda yaşıyacağım. Senler onlar gelip gidecekler, ben burda, bu duvarın önünde, elinde fırça, hep aynı yeri boyuyarak. Gene başım dönmeye başladı. Çalışamayacağım. Arada bir yüzünü göstermeyen bir adam geliyor. Yaptığım işe bakıyor. Beğenmezse kırbaçlıyor. Acı duymuyorum artık. (Belki bunu istiyorum bile.) Ama gene de bağıryorum. Arada bir de uzaktan, nerde olduğunu bilmediğim uzaktan inlemeler geliyor, acı çeken insan inlemeleri gibi. İşte buna dayanamıyorum. Kulaklarımı tıkıyorum. Ama bu kez daha derinden, daha dayanılmaz yırtıcılıkta geliyor, çılgınlara çevrik. Acı. O zamanlar ne yapabilirim?

k u l e

PENCEREME tırmanıyorlar. Kalkıp baltamı arıyorum. Uzun saplı kargılarımı. Hiç birini bulamıyorum. Nöbetçilerim de yok. Yoksa hepsi beni bırakıp kaçtılar mı? Hepsi onlara mı katıldılar? Onlar? Kim onlar? Düşman. Kim? Kim düşman? Bilmiyorum. Ama saldırıyorlar. Ateş yakmışlar. Ateşin çevresinde bağırışıyorlar. Alevlerin gölgesi gecenin karanlığı içinde pencerelerime vuruyor. Sonra bu temellerimdeki kazma sesleri. Çevrem sularla kaplı. (Çevrem sularla kaplı sanıyorum). Aşılmaz duvarlarım var. (Aşılmaz duvarlarım var sanıyorum.) Ama korkuyorum. Bu kazma sesleri?.. Kaç gecedir bu derinden gelen kazma seslerini dinliyorum, uyuyamıyorum. İçerde hemen hiç kimse kalmadı. Öldüler. öldüler, ya da dışardakilere katıldılar. Yalnızım. Biliyorum yalnızım, tek başıma. Ama

bırakmıyacağım, giremiyecekler içeri. Çok kalabalıklar. Ama giremiyecekler. Korkuyorum. Çok kalabalıklar. Korkuyorum. Temellerimde kazma sesleri gecenin içinde ulaşıyor bana. İşte kargılarım, buldum onları... Surların üstündeki nöbetçilerin ellerine verdim. Vursunlar tırmananlara diye. Acı acı bağırışarak düşüyorlar. Bu karınca sürülerinin arası kesilmiyor. Uzun merdivenlerini dayamışlar, ucu kancalı halatlarını atıp aşmaya çalışıyorlar duvarlarımı. Duvarlarımı: benim duvarlarımı. Aşacaklar mı? Hayır. Hayır dayanacağım. Bu binlerce elimle, gözümle, herşeyimle savaşıacağım. Tek başıma kalsam bile. Hiç kimseler korumasa bile. Hah! sağlamım daha. Dayanacağım. Yıkılmıyacağım. Kendi kendime hep böyle söylenip duruyorum. Ama kapkara sürüler halinde, bağırışarak geliyorlar. Yabanlar.

Gece. Sessizlik. Tek tük yıldızlar parlıyor kokuşmaya başlayan ölülerimin üstünde.

Savaşamıyacağım. Hayır savaşmıyacağım. Taşlarım sökülmeğe başladı. Hiç kimseler yok. Yalnız onlar. (Onlar? Düşmanlar?) Herkes bırakıp kaçtı beni. Ya da öldüler. Boş ölüm. Dayanmak diye düşünüyorum NİÇİN?

Birazdan kendiliğinden açılacak kapılarım. Girecekler. Yakıp yıkmıya başlayacaklar. Yakıp yıkmaya başlayacaklar beni, bir utku esrikliği içinde. Anlıya.

karabasan

İNCE kemikli ayaklarım yorganın dışına çıkıyor olmalıydı. Soluğumu tutuyor, yandaki odadan. sofadan taşıp gelen, ince bir çizgi gibi biçimlendirdiğim sesleri dinliyor, bu seslerin kaynağını bulmaya zorluyordum kendimi: «Biri mi girdi? Bir yabancı? Benden başka kimse yoktu.yok muydu?» Kaynağı belirsiz bu bir yığın ses-vızıltı kulak zarımı yırtarcasına çınılıyordu. Sessizliğin sesi bu diye düşündüm. Birden dışarda bir çatırdı oldu. «Çamaşır sepeti. Boş. Karım kapının önüne bırakmıştı. kurumuş.»

«Yoksa fareler mitiksinc?»

Yinimin sağ yanı olduğu gibi, baştan aşağı ağrımaya başlamıştı. Sırt üstü dönmek istedim. Dönemedim.

Korku «Beni gözlüyorsa şimdi?»

Soru «Kim?»

Cevaplıyamadım. «Kim?» Cevap yok. Duvarlar? Tavan? Boşluk? Hava? Boşluk? Belki.

Uyumayı denedim. Daha önce de böylesi anlar yaşamıştım. Bu korkuların, görüntülerin, soruların, cevapsızlıkların arasından uyku kara bir rahatlıkla çökerdi .Uyanıp gözlerimi açtığımda gün ışırmış, tüm gizler çekilmiş olurdu. O anda evde korkacak birşey olmadığını görürdüm. Sofayı geçer...

«Off çışım geldi. kasıklarım-»

Oluk oluk akan sesler uykuyu açıyor, gelecek rahatlığı örterek ötelere iterek, akıntısına almak (beni) bu tedirginlikte zamansız, yersiz hiç bir yerlere doğru sürüklemek istiyordu .Birden bu sesleri benden başka çıkaracak bir varlık olmadığını düşündüm. Ben. Ben? Benim canlı varlığım? Ve döşeme tahtalarına yürüyen suyun akışının sesi, kıymıklara değin.

«Bu hep böyle sürecek. Hep bu. kaynaksız sesler. Hep benim burdaki sesim. Ve başka bir yerdeki. Yalnız oldukça. Herkeslerle oldukça.»

Evlenmeyi düşünmüştüm. Yalnızlığın karşısındaki eksinliğimi böylece (evlenerek) yenmeyi. O zaman bu seslerin bir daha beni tedirgin etmeyeceğini, tahtalara yürüyen suların çekileceğini, rahatlıyaçağımı düşlemiştim. Ama fareler gitmezdi ki. Evin kıyısına bucağına, en karanlık köşelerine kurmuşlardı yuvalarını bir kez. Yavrulayıp duruyorlardı hergün, her hafta, her ay, her dokuz ay. Evlenince onlarla korkunç bir savaşa giriştim. Hepsini gaza bulayıp yaktım. işkenceyle öldürdüm. Tedirgin edici hiç birşey bırakmamak gerek diye düşünüyordum. Bu ev iki kişiye bol bol yeterdi. Evleri eşya ile (sandalyalarla, masalarla, kilimlerle, kitaplarla, kitap raflarıyla, yataklar ve yorganlarla ve perdeler

ve divanlarla ve mutfak ve takım taklavatıyla) doldurmak, odaların içersini gezilmez duruma getirmek budalalıktan başka birşey değildi. Böyle düşünüyordum.

Sırt üstü dönebildim. Bu beni belirsiz bir rahatlığa kavuşturdu. Gecenin en büyük serüveni buydu işte Sırt üstü dönmek. Belirsiz bir rahatlığa kavuşmak. Bundan sonsuz bir kıvanç duydum.

Evet öyle düşünüyordum: tek çıkar yol evlenmek. Daha çok bu evde benimle yaşayacak birini bulmak. Kim olsa olabilirdi bu: A., B., C., bir erkek bir dişi, bir hünsa, kim olsa... salt geceleyin sıcaklığını duyabileceğim, suratımda ılık soluğunu, soluğunda diriliğini, diriliğinde... Bulmuştum da. Bir süre sesler yitti. Dün çamaşırları yıkarken baktığımda onu tiksiniç bir yaratık olarak gördüm. Bir düşman. Daha önce beni tedirgin eden, bunu bir süreye gizliyen. Gördüm. Bütün herşeyi leğenin başına oturmuş, bacakları (taa orasına değin kıllı ve kalın) açılmış, çamaşırları yıkarken. Evet gördüm onun da o tiksiniç farelerden başka biri olmadığını.

Döşemenin tahtalarına yürüyen su köklendirmiş, filizlendirmeye başlamıştı onları. Bir korunun serin havasını duyuyordum yinimin sıcaklığı üstünde dalga dalga. Yalnızlığımın üstünde.

O yalnız yinimin suratının ortasındaki o kocaman yassı burnun ortasında soluk almamı önleyen bir canlının ağırlığını duydum.

«O?

Geri mi döndü?

Sıcaklığım

yinimin

kayacak mı birazdan

gene?»

Pis bir kokusu vardı. Suratımdaki basınç git-tikçe artıyor, boynumdan aşağılara (İşte! İşte!)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kaymaya çalışıyordu. Tüyleri ipekcene yumuşak, uyarıcı.

«Öpmek mi istiyor gene beni?

Bir kedi mi yoksa?

Nerden gelmiş?

Çocukluğumdaki gibi pis

tiksindirici.»

Bütün gücümü toplayıp üstümden atmaya çalıştım. Ellerimi kımıldatamıyordum. Hiç bir üyemi. Uyku yavaş yavaş çökmeye başlamıştı, (sanıyorum) gitgide giriyordum karanlığa; duygusuz. O bomboş.

İlkin horozların, sonra işine koşan insanların sesi doldurdu ortalığı. Gün çoktan ışımış olmalıydı.

«Kurtuldum

gün ışıyıp insanlar çıkınca...»

Sandalyanın üstündeki pantolonumu aldım. Yat tığım yerde, bacaklarımı havaya kaldırıp giydim. Yüzümü yıkamak için dışarı çıktım. Evin kedisi helânın kapısı önünde devrilmiş yatıyordu. Ayağımla iteledim. Sırt üstü devrildi. Gözleri bile açılmadı. Çevreye pis bir ölü kokusu yayıyordu.

c e l l a t

GETİRİYORLAR, gün geçtikçe daha çok, her gün biraz daha artarak... öldüreceğim adamları. Geceleri uyuyamıyorum. Gün doğumundan önce orda, kentin alanında olmam gerekiyor. Bu saçma bu. Gün doğumundan önce... Ama biliyorum onlar da uyuyamıyorlar. Gözlerindeki korkuyla beraber uykusuz gecelerin yorgunluğunu da görüyorum. Adam asmak bana bulantı veriyor. Önceleri kusuyordum. Sonra alıştım. Şimdi hiç. Asıyorum. Bir sehpadan inip, öbürüne, ondan inip... Dün oniki tane astım. Çok kısa sürüyor. Bir saat bile değil. Oyalanmak istemiyorum. Gözlerine bakıyorum çokluk. Bakınca orda yalnızlık, orda yokluk, orda hiçlik. Başka hiç birşey. Binlerce... herbirinde birbirine benzemeyen, ayrı, derin, bellekten silinmeyen sonuna varmış hiçlik. Ama acıma duygusu yok bende. Belki de hiç

olmadı. Ansımıyorum. Evet ansımıyorum. Belki de hiç olmadı. Evet. Acımak da anlamsız gerçekte. Anlamsız gerçekte. Anlamsız herşey. Bende yaşayan tek duygu (o da kine çevrik) öldürmek isteğinin, isteğinin değil hırsının gelişmesi. Gün geçtikçe gelişen bu hırsla nereye varacağım? bilmiyorum. Düşününce bir korkuya kapılıyorum: Bir gün öldürecek adam getirmeyecekler, o zaman sokaklara fırlıyacağım, önüme geleni öldüreceğim sanıyorum. Ama gerçekte korkulacak hiç bir şey yok. Çünkü onlar bir eksik üç fazla gelecekler, getirecekler onları bana, gözlerinde korku, kin, yalnızlık, hiçlik, ohh!... getirecekler. Duyacağım sıcak enselerini avuçlarımda. Bir istekleri olup olmadığını soracağım. Bu da saçma. Ne olabilir? İşiyorlar. Çokluk, asılmadan önce işiyor. Yağlı ipi geçiriyorum boyunlarına; elim bir kora değmişcesine yanıyor enselerine değince. Korkunun ete sinişini (bu genç etlere) görüyorum orda. Evet hemen hepsi genç. Asıyorum. Asıyorum, hepsini. Bütün getirilenleri. Çabuk çabuk. Hiç birşey düşünmeden. Adam başına on lira. Çok az. Üç çocuk babasıyım. Ama bu yaşadığımız günlerde işler iyi gidiyor. Her gün bir baş, iki baş artarak. İşim bitince buraya geliyorum. İçiyorum. Herkes kötü kötü bakıyor yolda bana. Niçin? Yaptığım onlarınkinden başka birşey mi? Ben onların isteklerini yerine getirmekten başka ne yapıyorum ki? Herkes bir iş tutmuş. Toplumda herkesin bir işi, bir yeri var. Benimki de bu. Bu işi tembelliğimden seçtim. Evet açıkça söylüyorum, tembel bir adamım. Az çalışayım çok kazanayım istiyorum. Ama gene de biri çıkıp bu çalışmamın yorucu olduğunu söyleyemez. Geceleri uyuyamıyan, gün doğmadan kentin alanına koşan benim. Alın işte, oğlumu da cellât yetiştireceğim. İşte herşeyimi koyuyorum apaçık ortaya. Evet onun da bir cellât olmasını, benim yolumda yü-

rûmesini istiyorum. Belki ilerde ücretler de artar. Adam başına yirmi-yirmi beş lira olur. Asılacaklar azalmayacağına göre bu hiç de kötü değil. Hem belki idam saatleri de değişecek. Gün doğumundan önce... Saçma bu. Ama bunun da çok geçmeden değişeceğine, bu kutsal işin gece yarıları, hem böyle alanlarda binlerce kişinin gözü önünde de değil, gizlicene, bir köşede, kimselere duyurulmadan yapılacağına inancım var. Hem başladı bile, komşu ülkelerden birinde ölüm cezasının kaldırıldığı salkısı bunun en belirgin muştusundan başka ne ki?

l e ş

KARAYA boyalı bir teknenin içinde sallanıp duruyordum. Başım dönüyor, miğdem bulanıyordu. En son gücümü harcıyordum kürekleri çekerken. Akıntı ters yönden sürükliyordu. Kuzeye doğru gitmeye çabalıyordum. Toprağım, evim oralarda bir yerdeydi. Gece bastırmadan da varmam gerekti. Ben akıntıya kapılmamak için son gücümü harcarken gittikçe şiddetlenen bir rüzgâr çıktı kuzeyden. Deniz daha bir kabardı. Dalgalar akıntıyla bir olmuş gelişi güzel atıyorlardı altımdaki tekneyi ordan oraya. Bir de leş tebelleş olmuştu tekneye. Çevrede dönüp dolanıyor, pis bir de koku salıyordu. Bir kaç kez küreğimle ittim. Ama çok geçmeden gene geldi yapıştı tekneye. Miğdemin bulantısını bastırmak için, yanımdaki kurumaya yüz tutmuş ekmekten bir lokma koparıp çiğniyordum arada bir. Ama o leşin

kokusunu duydukça bunu da yapamaz olmuştum. Kapağı bir atabilseydim kıyıya. Dalgalar nasıl olsa atacak beni bir yere diyordum. O an toprağımı, evimi değil, herhangi bir kara parçasında olmayı özledim. Sarsılıyorduk. Ordan oraya atıyordu dalgalar bizi. Korkunç bir hızla sürükleniyorduk akıntıda. Gene de bırakmıyordum kürekleri. Kollarım eklemelerinden kopacakmış gibi oluyordu. Sonra o leşi, denizi, akıntıyı, bunların arasındaki yalnızlığımı düşünüyordum, yeniden başlıyordum kürekleri çekmeye. Sağ kürek dalgalara çok dayanamadı, ortasından kırıldı. Alıp götürdü dalgalar hemencecik uzağa. Küreğin parçasını götürdükleri gibi bu leşi de götürseler ya, hiç değilse onun bulandırıcılığından kurtulsam ya... Ama hayır, nereye atarsa atsın dalgalar o ayrılmıyordu çevremizden. Yapışmış gibiydi teknenin altına. Küt küt vuruyordu. Küreğin eilmde kalan kırık parçasıyla iteledim bir kaç kez, uzaklaşır gibi oldu.

Kürekleri de bırakmıştım artık. Tek kürekle nereye varabilirdim ki? Çevreme bakındım, en küçük bir ışık ya da karaya benzer birşey göremedim.

Karaya boyalı bu hantal teknenin içinde sallanıp duruyordum. Neden burdayım? Kim getirip koydu bu teknenin içine beni? Bilmiyorum. Yalnız ekmeğim, bir şişe de suyum vardı kendimi denizde bulduğumda. Teknenin altına çarpan o aklaşmış irin irin dökülen, karnı şiş, tüm niteliklerini yitirmiş -hayvan, hayvan, ama ne hayvanı?- leş dönüp duruyordu çevremde. Onun da beni bırakmıyacağını çok geçmeden anladım. İçimde bir eksinlik oluştu. Ağlar gibi oldum. Bu sanki bende uzun yıllar önce yitirdiğim, sonra birdenbire bulduğum benliğimin bir küçük parçasıydı. İçimde akşamın çömesiyle beliren korku, gittikçe yoğunlaşıyor, sıkıyordu beni. Beni... Kimdim ben? Bocalıyordum. Bu leşle, tekne-

me yapışmış, ayrılmayan, gecenin karanlığında bile bütün iğrençliği belli bu leşe nereye gidiyorduk? İsteğim, salt bu leşten kurtulmak, herhangi bir kara parçasına, ister doğuda, ister batıda, ister kuzeyde, ister güneyde, nerde olursa olsun bir kara parçasına ayak basmaktı.

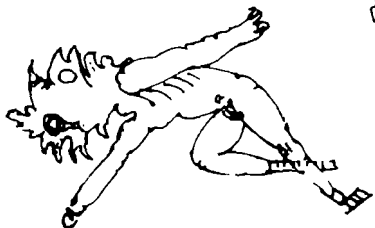
İyi ki bırakmışım kürek çekmeyi diye düşündüm. Kollarımın yitirdiği güce, şimdi kayığın içine oturmuş acıyordum. Bir ara bulutlar dağıldı, yıldızlar, tam tepemde bir de ay doğdu. Dalgalar da hafifledi. Az sonra tümüyle yitti. Hafiften ortalığı aydınlatan bu ayışığı altında bir kara parçası görür gibi oldum. Oldukça uzaktaydı. Dalgalar da dinmişti. Bizi oraya atacak hiçbir etmen kalmadı diye düşündüm. Ama gene de durulan suyun yüzünde, o hantal tekne hafif bir akıntıyla yol alıyordu. Denizin durulmasıyla baş dönmesi miğdemde bulantısı da geçer gibi olmuştu. Kusmuklarımı temizledim deniz suyuyla. Elimi. yüzümü yudum. Çevremde dönüp duran leşi de unutmaya çalıştım. Burnumu tıkadım kokusunu duymayayım diye. Uzun bir zaman öylece kalakaldık suyun ortasında. Göz kapaklarım ağırlaştı. Uyumadan önce bir daha baktım leşe; karın üstü dönmüş, yapışmış teknenin altına, geliyordu benimle. Atamamıştım onu. Sabaha değin uzaklaşır gider diye düşündüm.

Sabaha karşı bir kumsalda uyandım. Omuzlarım ağrıyordu, bacaklarım uyuşmuştu. Güçlkle ayağa kalktım. Rüzgâr çıkmıştı gene. Denize bakındım: görünürlerde yoktu teknem. Elimi kolumu oynatıp kendime gelmeğe çalıştım. İlerilere bakındım sonra. Alabildiğine uzanıyordu kumsal. Yürümeye çalışayım bir eve varırım belki dedim. Yürüyemedim. Ayağımdan yakalamış bırakmıyordu beni. Bir adım olsun arttırmıyordu artık. O, leş sandığım o. Tüm

gücüyle çekiyordu beni kendine. Yere yuvarlandım. O, ona konduramadığım bir gücle abanıyordu üstüme, boğarcasına kısıtırmış beni. Kurtulmak için çabaladıkça daha bir eziyordu. Ben'i eziyordu, eziyordu, yokedyordu. Ben'i, kurtulmaya çalıştıkça, Ben'i, Ben'i, Ben'i...

III

**bir cinayetin
iki öyküsü**

I

YARI aralık gözkapaklarımın arasından irin sarısu gözaklarım görünüyor olmalıydı. Sol mememin altında pıhtılaşmış kan hafiften esen yelle dalgalanır gibiydi. Kan, mavi mintanımın üstünden iki yolla akmış, pantolonumun üstünden çakılların üstüne varmıştı. İlk fışkırmıştı. Hiç karşı koymamıştım. Elimi açılan yarığa götürüp suratına bakıp gülümsemeye çalıştım. Başım dönmeye başlamıştı. Dizlerim dermansızdı. Olduğum yere çökmüştüm. Bir an başımda durdu. Sonra az öteki kayaya gitti. Gözlerimle izliyebiliyordum onu. Denize eğilip kusmaya başlamıştı. Bögürüyordu. Sesler, sesler duyuyordum. Bağırışlar, çığlıklar. Tepemde denize dalıp çıkan bir martı sürüsü dolanıyordu. Güneş buluta gîriyor olmalıydı, gittikçe loşlaşıyordu ortalık. Gittikçe. Gittikçe karanlıklaşıyordu, koyu koyu benek-

ler görüyordum. Sıcak, koyu bir sıvı akıyordu yüreğimden bacaklarıma... Sırtüstüydüm çakılların üstünde. Buz gibiydi yinim. Ürperiyordum. Dalgalar vuruyordu kıyıya. Sonra sesler yitti. Gece çöktü. Hiç birşey görünmez oldu. Üşümüyordum. Soluğumun hırıltıları da kesilmişti.

Sonra savcı, yanında bir yığın adam, polisler geldi. Nasıl haber aldıklarını bilmiyorum. Buradan hiç kimseler geçmez sanıyordum. Savcı elimi tuttu. kaldırdı: bir külçe. Bıraktı. Kütt düştü. (Parmaklarının ucu kanlıydı.) Bir yığın adam çevrede dolaşarak birşeyler arıyorlardı. O kayanın üstünde sırtı dönük bütün olup bitenlerle ilgisiz, gözleri ilerde, boşlukta bir noktaya dikili olmalıydı. Yanına getirtiler. İki polis omuzlarından tutup savcının yanına getirdiler. Savcı soruyordu, doktor benim üstüme eğilmiş, gömleğimin düğmelerini çözmüş yarama bakarken: «Sen mi? Sen mi? Neyle? Niçin? Kim? Sen? Cevap.» Hiç birini cevaplamadı. Ceketinin üstünde ilk fışkıran kanın, sonraki kusmuklarının lekesi. kinli bakışları.

«Sen mi?»

«Neyle?»

«Sen mi?»

«Niçin?»

«Sen mi?»

Doktor savcının yanına gedi:

«... öğleye doğru, dört beş saat önce... bıçakla... fakat otopsi yapmadan...»

Çevrede aranıp duran adamlar suç aracını bulamamışlardı.

«Denize atmıştır.»

«Denize mi attın?»

«Kaldıralım mı?» dedi birisi savcıya.

«Evet.»

Üstüme ak bir örtü attılar.

Doktor raporumu verdikten sonra işkence arttı. Sabah onbir sularında sivri bir demirle (bıçakla?) işlenmişti cinayet. Çevrede bulunmadığına göre denize atılmış olmalıydı. Ne sanığın ne de ölünün kim olduğu bilinmiyordu. Soluksuz bedenimin fotoğrafını çektiler. Cesedi ilk gören adam da (bu saat üç sularında tarlasından dönen bir köylüydü) ikimizi, sonradan savcıyla polislerin bizi buldukları gibi gördüğünü söylemekten başka aydınlatıcı bir bilgi vermedi:

«... dinleniyorlar sandımdı. Biri sırt üstü uzanmıştı. Ben yukardan geçiyordum. Durdum baktım, çakılların üstünde kanı gördüm. Keçilerim...»

İşkence artıyordu. Aydınlık bir odada, yüzüne ışıklar tutulmuş, yüzlerce insan sesi -ağız- gözü çevresinde. Başlamıştı işkence:

«Onu sen öldürdün evet sen -onu- öldürdün- neyle öldürdün? -niçin öldürdün?- kimdi? -sen kimsin? niçin? onu sen... öl... öl... öl... öl... dürdün- adın ne? -ne iş yaparsın? -nerden geldin buraya? -onu... sen... sen... onu öldürdün, onu sen-onu sen-onu sen-onu sen...»

tartaklayarak, bağırarak, ışıkları arttırarak. O cevapsız. Öylece, suratlarına bile bakmadan. Yorgun. Ne bir «Evet», ne bir «Hayır.» Üstünü aramışlar, bir kimlik kartı olsun bulamamışlardı. Savcı terliyordu. Sorgu sabaha değin devam etti. Hiç bir sonuç alınmadı. Sanık tek kişilik bir hücreye kapatıldı.

o

Onu ilk, bir akşam üstü sokakta kalabalığın arasında görmüştüm. Yağmurlu bir gündü. Trençkotunun yakalarını kaldırmıştı. Üç dört günlük sa-

kalı vardı. Önüne bakarak yürüyordu. Tam yanımdan geçerken bakışlarını (aydınlık, yeşil gözlerini) görmüştüm. Bir kaç gün sonra gene bir akşam üstü, gene o kalabalığın içinde karşılaştık. Önümsıra yürüyordu. İzlemeye başladım. Bir süre dolaştı. Amaçsız dolaştığı belliydi. Akşam çökerken yan sokaklardan birine saptı. Peşindeydim. Bir süre yürüdük. Sonra bir bakkala girdi. O akşam oturduğu eve değin izlemiştim. Sonraki günlerde sık sık gidip kapısının önünde durup, çıkışını özlemle beklemeye başladım. Öğlene doğru çıkıyordu evden. Dolaşıyor, ya da bir sinemaya giriyordu. Yalnız yaşıyordu. Buraya yeni gelmişti. Hiç kimseyle konuşurken karşılaşmadım. Bir akşam ben peşindeyken bir meyhaneye girdi. Ben de. Karşısındaki masalardan birine oturup onu gözlemeye başladım. Yemek yi-yişine, içişine bakarken o güne değin bende oluşmamış bir duygulanma içindeydim. Çok çabuk içiyordu. Her kadehten sonra gözlerinin ışığı artıyordu. İçkimi alıp masasına oturayım istedim. Yapamadım. Çok geçmeden kalktı. Sendeliyordu. Hesabı ödeyip çıktı. O gece, orda, meyhane kapanana değin oturdum. Yanımdaki masalardan gelen sesler bir vızıltıdan başka birşey değildi. Bulanık görüyordum çevremi. Çıktım. Gece eve vardığımda bir mektup yazdım:

«Bayım;

Sizin kim olduğunuzu biliyorum.. Nerden geldiğinizi, neden kaçtığınızı, niçin bir dostunuz olmadığınızı... hepsini. Korkmayın bunları kimseye anlatacak değilim. Bunları da niçin yazıp size göndermek istediğimi de pek açıklayamıyorum. Şimdi odamda yalnızım, başım dönüyor. İşte bütün nedenler bunlar. Bu akşam meyhanede, size bakarken anladım, o yalnızlığınızın

İçindeki erinci gördüm. (Günler var ki izliyorum sizi.) Şunu bilin ki erinçli bir yaşam şu günlerde hiç birimizin hakkı değil. Olmamalı. Hele sizin. Hiç.

«Yazmaya başlamadan önce sayfalarca söyleyecek sözüm olduğunu sanıyordum. Oysa görüyorsunuz sözcüklerle oynuyorum. Birini, o herşeyi anlatacak birini bulup ekleyemiyorum. Öyleyse devam etmek niçin?

«Ek.Bunları salt sizi tedirgin etmek için yazmış olabilirim. Doğrusu kazuratınızın katılık derecesinin bunları okuduktan sonra değişip değişmediğini öğrenmek isterdim.»

Bunları yazdığımın ertesi sabahı gittim evinin çevresinde dolaştım .Öğlene doğru çıktı. Az sonra kapıcıya oturduğu katı sordum. En üst kat-taki soldaki kapıymış. Çıkıp kapının altından zarfı attım.

Üç gün sabahları evinin çevresinde, akşamüstleri de görürüm umuduyla kalabalıkların arasında dolaştım. Çıkıyordu, Dördüncü günü aynı meyhaneye geldi. Sapsarıydı suratı. Üç gün içinde iyice çökmüştü. Küçücük bir yerdı burası. Nereye otursa görürdüm. Korkulu, kuşkulu gözlerle bakındı çevresine. Trençkotunu çıkardı astı. Tam karşımdaki masaya (ama arkası dönük) oturdu. Masamı değiştiremezdim. Ellerinin devinimden içkisini yavaş yavaş içtiğini görüyordum. Bakışlarım üstüne çivilenmişti. Sarhoş muydum? Ansımıyorum. Nice sonra yavaştan başını çevirdi (bakışlarımın ağırlığını duymuş olmalıydı) Göz göze gedilk. Tedirgindi bakışları. Bir an ne yapacağını kestiremedi. Ayıramıyorduk bakışlarımızı. Ne bir gülümseme, ne de bir başka davranış. Anlamsız, boş, boşluğun sonsuz bakışı ötelere giden. Başını çevirdi. Daha içkisinden

bir yudum almadan yukarıya, helaya çıkılan merdivenlere fırladı. Az sonra indiğinde büsbütün sararmıştı yüzü, bakışlarında bir kin vardı. Yüregimde gittikçe dibe çöken bir tortunun ağırlığını duyuyordum. Çabuk çabuk içti arta kalan içkisini. Hesabı ödedi. Askıdan trençkotunu aldı. Kapıdan çıkarken gene baktı. Benim olduğumu anlamıştı. Usulca çıktı. Dışardan gene baktı. Birden içeri girecek, üstüme çullanacak sandım. Hiç birşey siz bakışlarım izliyordu onu. Görmüştü.

Yolda kalabalıkların arasında karşılaşıyorduk artık. Hep o garip boş (ne bir istegin ne bir kinin) bakışları. Onu görmediğim geceler rahat uyuyamıyordum. Her yerde, herkeste onu görür olmuştum. Tavanın tahtalarında, odamın duvarlarındaki lekelerde, geceleri sarhoş eve dönerken önüme düşen gölgelerde. Bahar çoktan gelmişti. Bir sabah uzak bir deniz kıyısına gitmek istemiştım. Vapur iskeleden ayrıldıktan az sonra, ardımdan birinin bana baktığını sezinledim. Başımı çevirdim. O'ydu. Soluğum kesilir gibi oldu. Bu kez beni izleyen O muydu? Artık ondan, onun bendeki görüntüsünden kurtulmak istegini duydum. Bu beni iyiden iyiye sıkmaya başlamıştı. Vapurdan inince hemen bir otobüse bindim. Otobüsten indikten sonra bir süre yürümem gerekiyordu. Kimseler olmazdı gideceğim yerde. Kayalıklar vardı. Yemyeşildir deniz orda. Kayaların arasında. Kayaların arasındaki deniz hayvanlarından küçüklerini yakalar, çiğ çiğ yerdim. Otobüsten indim, yürümeye başladım. Az sonra, yirmi otuz adım gerimden birinin geldiğini, hafif adım seslerinden anladım. Başımı çevirip bakmadım. Gelenin kim olduğunu bilmiyor değildim. Bunu düşününce göğsümde sımsıcak, adsız, birşey yayıldı.

İstemiyordum. Hayır! istemiyordum. Artık iste-

miyordum. Geçmişti. Artık istemiyordum. Hayır! Hayır! Pişmanlıkla, ne yapacağını bilememek arasında bocaladım. Adımlarım yavaşladı. Onunkiler de. Sonra gene açtım adımlarımı. Hiç kimseler yoktu görünürlerde. Deniz kıyısına varmıştık. Kumların üstünde yürüyorduk. Ayak seslerini duymuyordum artık. Ama geliyordu. Kumluğu geçtim. Sazlıklarla dolu su birikintileri üstünden atladım. **Yerime** varmak için küçük bir yar inmeme gerekti. «Oldukça güç.» Yarın kıyısına vardım. Döndüm baktım gerime. Evet. Geliyordu. Birden korktum. Niçin yapmıştım bunu? Dişlerim birbirine çarpıyordu. Bir soğuk dalgası geçti terli yinimden. Ürperdim. Mintanımın yakasını ilikledim. Elimde taşıdığım ceke-timi de giydim. Sonra yarın başındaki incir ağacına tutundum. Kayaların üstünden sekerek, aşağıya deniz kıyısına vardım. Deniz dalgalıydı. Bir kayaya çıktım. Kayalar burda bir birine çok yakın. Öbürüne atladım. Sonra bir başkasına, bir sonrakine... En uçtakine oturdum. Yosunların arasında deniz hayvancıkları var mı diye baktım. Yoktu. Ayağa kalktım. Geri dönerken, onun da yukardan aşağı inmeye çalıştığını gördüm. İncire tutundu. Dal çatırdadı. Bir an ne yapacağını bilemeden duraladı. **Şaşkın.** Gözüne bir yer kestirmiş olmalıydı. Önümdeki kayaya atladım. Adımını açtı. Atladı. Dal daha o atlamadan kırılmıştı. Sendeledi. Önümdeki kayaya atladım. Atlarken sağ ayağım suya girdi. Kaydı. Bir yerleri sıyrılmış olmalıydı. Kıç üstü sürünerek, yüzü bana dönük kaydı aşağı. O aşağıya vardığında ben tam deniz kenarındaydım. Yüz yüzeydik. Yavaş yavaş bana doğru ilerliyordu. Gülümsemeye çalıştım. Dudağım (üst dudağım) titredi. Birşeyler söylemek istedim: «Ben değildim. Yalan. İstemiyorum. Hayır!» demek. Beceremedim. Belirsiz, boş bir takım davranışlar. Gözleri donuk. gözümde. Yaklaştı. So-

luğunu duydum yüzümde. Kesik kesik soluyordu. Bir eli ceketinin cebindeydi. Bir elini omuzuma koydu-sol elini. Gene gülümsemek, birşeyler söylemek istedim. Anlamsızca kekeleyişimi sanıyorum. Suratı gerildi. Çene kemiklerini sıkıyordu. Sağ elini usulca cebinden çıkardı. Ucu sivri, bıçağımsı birşey tutuyordu. Gözleri, donuk, gözlerimde. Elini kaldırdı. Hırssız, kinsiz, hiç birşeysiz. Bir an boşlukta kaldı eli sanki o varlıktan ayırmışçasına. Sonra göğsüme doğru, sol mememin altına indi. Karşı koymadım. Elini tutabilirdim. Ya da kurtulup kaçabilirdim. Göz gözeydik. Aramızda bir kol açıklığı uzaklık vardı. Sol kolu, bir külçe gibi, sağ omzumdaydı. Kan, gök mavisini mintanımın üstünden iki yolla pantolonumun üstünden çakıllara varmıştı. Hiç karşı koymamıştım. Elimi yarığa götürdüm. Gülümsemeye, bunun hiç birşey demek olmadığını anlatmaya çalıştım. «Nasıl olsa ölecektim. Zaten yaşamımın ağırlığını şu son günlerde taşıyamaz olmuştum.» Ama sesim çıkmadı. O bunun bir intihar olduğunu anlamış mıydı? Elini omzumdan çekti. Başım dönmeye başlamıştı. Dizlerim dermansızdı. Gözleri, donuk, gözlerimdeydi. Öylecene, devinimsiz duruyordu ayakta. Sarılıp öpmek istedim. Yok, hayır, yapamadım. Dizlerim çözülde. Kanıyordum. Artık fışkırmıyordu kan. Lök... lök... sıcak, yakıcı bir acı vererek. Geri geri yürüdü ben dizlerim üstüne düşerken. Dizlerimin üstünde ona doğru yürümeye çabaladım. Güçsüz. Acıyla. Bir... iki... Hayır. Güçsüz. Çevrem gittikçe karanlıklaşıyordu. Dalgaların sesini duyuyordum. Yüzünü seçemiyordum artık. Sırtüstü devrildim. Acıyla debelendim bir iki kez. Bir karaltı (O) geldi. Başımda durdu. Sonra silindi. Herşey. Herşey. Salt binlerce ses. Binlerce insan sesi. Sonra onlar da vızıltıyla döndü. Binlerce vızıltı. Gözlerim yarı aralık...

I I

EVE vardığımda kapının altında atılmış bir zarf buldum. Üstünde adım yazılı değildi. Benim buraya kaçtığımı, burada oturduğumu bilen hiç kimse yoktu. Mektup «Bayım» diye başlıyordu

«Sizin kim olduğunuzu biliyorum. Nerden geldiğinizi, neden kaçtığınızı, niçin bir dostunuzun olmadığını... hepsini. Korkmayın bunları kimseye anlatacak değilim. Bunları da niçin yazıp size göndermek istediğimi de pek açıklayamıyorum. Şimdi odamda yalnızım, başım dönüyor. İşte bütün nedenler bunlar. Bu akşam meyhanede size bakarken anladım, o yalnızlığınızın içindeki erinci gördüm. Günler var ki izliyorum sizi.) Şunu bilin ki erinçli bir yaşam şu günlerde hiç birimizin hakkı değil. Olmamalı. Hele sizin.

Hiç.

«Yazmaya başlamadan önce sayfalarca söyleyecek söziim olduğunu sanıyordum. Oysa görüyorsunuz sözcüklerle oynuyorum. Birini, o herşeyi anlatabilecek birini bulup ekliyemiyorum. Öyleyse devam etmek niçin?

«Ek-Bunları salt sizi tedirgin etmek için yazmış olabilirim. Doğrusu kazuratınızın katılık derecesinin bunları okuduktan sonra değişip değişmediğini öğrenmek isterdim.»

İmza yerinde okunaksız
bir karalama.

O gece uyuyamadım. Odanın içinde dolanıp duruyordum. İşte burda da bulmuşlardı beni. Bana rahat yoktu. Bu yeryüzünde. Herhangi bir köşesinde. Bana rahat yoktu. Hiç bir yerde. «Kim olabilir?» diye düşündüm. Bir cevap bulamadım. «O» olabilir miydi? Ama öldürmemiş miydim onu. O kentten kaçmadan, buraya gelmeden önce? Yıllarca önce? Öldürmemiş miydim? Üç gün evden dışarı çıkmadım. Hiç birşeyler yiyemiyordum. Barsaklarım bozulmuştu. «O bunu nerden biliyordu?» Su gibi çıkıyordum. Yemyeşil. Ve kaşınıyordum. Yünimde al-al lekeler varoluyordu. Dördüncü günün akşam üstü çıktım. Bir süre dolaştım. Kuşkulu kuşkulu bakıyordum çevreme. Gelip geçenlere, bana bakanlara «Bu olabilir mi?» Yorulmuştum. Hafiften yağmur başlamıştı. Yan sokaklardan birine saptım. Daha önce de gittiğim bir meyhaneye girdim. Hiç kimseler-hayır, kapının kenarındaki masalardan birinde biri vardı. Bakmadım suratına. Trençkotumu çıkarıp askıya astım. Arkamı dönüp oturdum. Kimseyi görmek istemiyordum. Yavaş yavaş içiyordum. O sıra onu öldürdüğümünden beri yitirdiğim sıkıntının

yeniden oluşmaya başladığını gördüm. Garip. Önce-leri çok sıkılırdım. Nedensiz. Bir hiçten. Yağmur-
dan. Dalgalı denizden. İnsanlardan. Herşeyden. Ve
hiçten. Onun ölümünün ardından sıkıntısız bir boş-
luğa düşmüştüm. Ama mektubu aldığım günden be-
ri o tanımlanmaz sıkıntı yeniden uyanıvermişti
içimde. Geceleri yatağımda savaşıyordum. Uykusuz.
Tüm sıkıntılarımin belirtileri artık yinimde beliri-
yordu. İlâcı filân da yoktu bunların. biliyordum.
Göğsümde çöreklenen bir yılan, tabanımın altında
oynaşan kentenkeleler, beynimin içinde yüzlerce
kurbaga, küçük, pis bir göl, karnı şişmiş bir adam
ölüsü. Boğuluyordum İçerken. İçtikten sonra. Gece-
leri. Yatağımda. Burda.

Ardımdan birinin bana baktığını sezinledim.
(Önsezi.) Bir ağırlık. Çok. Sırtımda. Başımı çevir-
dim: Köşedeki, kapının yanındaki masada oturan
adam. Göz göze geldik. «O» Hayır. O değil. Öldürdü-
ğüm değil. Bir başkası. Bir başkası. O: mektubu ya-
zan. İşte gülümsedi. Bakışlarımı çevirmedi. Öyle
bakakaldık bir süre birbirimize. Bakışlarımı kurtar-
rıp, geri kalan içkimi iki yudumda bitirdim. Gırtlā-
ğım yandı. Su içtim. Oturamıyacaktım burda. Hela-
ya çıkan merdivenlere fırladım. Yukarda o genzimi
yakan ,pis kokulu, küçük karanlık yerde düşünme-
dim «Bütün bunları sizi tedirgin etmek için yaz-
mış olabilirim. Şunu bilin ki erinçli bir yaşam şu
günlerde hiç birimizin hakkı değil. Olmamalı. Hele
sizin. Hiç. **HELE BENİM. HIÇ.**» «Gözleri sırtımday-
dı. Ağır «Öyleyse devam etmek niçin?» Gözleri, en-
semden, belkemiğimi izleyerek iniyordu aşağılara.
Ürperti vererek. Ayağa kalktım. Pantolonumun düğ-
melerini ilikledim. Soluk ışıktā sapsarı yüzümü gör-
düm aynada. Kinli, yabanıl, korkunç geldi. Aşağı
indim. Hesabı ödeyip, trençkotumu aldım. Usulca
açtım kapıyı. Dışarda trençkotumu giyerken camın

gerisinden bir daha baktım. Kimdi bu adam? Ne istiyordu benden? Boş, ne bir isteğin, ne bir kinin olmadığı bakışlarla bakıyordu «... o yalnızlığınızın içindeki erinci gördüm...»

Gittikçe artan yağmurun altında yürüyerek eve vardım. Yol boyunca onu düşünmüştüm. Heryerde izlenecek miydim? Heryerde birileri çıkıp beni tederirgin mi etmek isteyeceklerdi? Niçindi bu? Artık ne öldürecek, ne de yolculuk edecek gücüm vardı. Yoktu kaçacağım bir yer. Bu artık iyice belirmişti.

Birkaç gün düşünmemeye çalıştım. Gerçekte ilgisiz adamın biriydim. Arada bir öldürdüğüm adamın gözlerini görüyordum karanlıkta; gece olup ışıkları söndürdüğümde ,gözlerimi o karanlığa dikip bomboş duyduğumda kendimi; bomboş olmayı denediğimde arada bir, o soluk, umutsuz gözlerini, korkuyu-ölümden önceki. Bunlar bana çok koymamıştı. Kendimi herşeyin üstünde görüyordum. Dilediğim anıları silebilirdim belleğimden. Ya da böyle sanıyordum. Bir öldürümden bende kalan bir çift korkulu gözbebeğiymişdi-onların bakışları. Anısız bir adam. Ben İlgisiz bir adam. Herşeye. Ben. Kendime. Yeniden denemeye, geliştirmeye çalıştım bunu. Bir kaç gün gerçekten de düşünmedim mektubu-onu yazan adamı. Kalabalıkların arasında karşılaşıyorduk. Kısa bir an bakışıyorduk. Hepsi bu. Gidip aynı meyhanede içiyordum. Bilincimi yitirinceye değin. O eski günlerdeki gibi.

Denizi özlemiştim. Yağmurlar dinmişti. O sabah güneşliydi. Bir vapura bindim. Güvertede oturuyordum. O geldi gene. O. Unutmuştu, bırakmıştı sanmıştım yakamı artık. Ama, besbelli izliyordu işte beni. İlk iskeleye varana değin kendimi yokladım onu öldürmek istiyor muydum? Onu öldürmekle özgürlüğümü kazanacak muydum? (Beni görecektir korkusuyla hiç birşeyler yapamaz olmuştum.) Bir cevap

bulmadım. Düşünmemeye çalıştım. Çevreme bakındım. Güvertede on-onbeş kişi vardı. Hepsine ayrı ayrı baktım. Adamlar, kadınlar, çocuklar, çocuklar. Ben. Aralarında yalnız. Hiç biri ilgimi çekmiyordu. Çocuklar bile. Ne zamandan beri bu böyleydi. «Ne zamandan beri? — Bilmiyorum.» Belki hiç... çocukluğumdan beri... evet, belki. Anamdan, babamdan, da kaçırdım. Tiksinirdim. Evin alt katındaki bodrumunda oynardım. Karanlıktı orası. Kranlıktı orası ve heryer. Sokaklar, okullar, evler, odalar, heryer. Yoktu hiç kimseler, hiçbir yerde. Hiç kimseler. Çocukluğumda bir dergide bir masal okumuştum, bir çocuğun karda ayak izleri üstünden yürüdüğü bir adam masalın sonunda ölüyordu. Altı-yedi yaşlarındaydım. Okula giderken, kaç sabah bilmiyorum babamın ayak izleri üstünden yürüdüm. Ama ölmedi. Sonra anamın...

Çevredeki adamlara, kadınlara, çocuklara bakarken bunları ansıdım. Niçin? Kendimi ilgisiz, onların etkisinin dışında biri sanırdım. Kendimi bu duruma getirdiğimi sanıyordum. Oysa şimdi?-

Elim ceketimin cebindeydi.

«Bu ceketimin cebindeki...? Öldürecek miyim onu?»

Yeniden yokladım kendimi. Ondan yana döndüm, bakıyor mu bana diye. Hayır arkası dönük oturuyordu. Ama karşısındaki camdan gözlüyor olmalıydı.

Vapur iskeleye yanaştı. Kalabalığın arasında onu yitirmekten korkuyordum. İskelenin az ilersindeki otobüs durağına gitti. Kaçar gibiydi. «Anlamış mıydı? «Bir otobüse bindi. Durdum. Bekledim. Otobüs kalkarken (ona görünmeden) arka kapıdan atladım. En ön sırada camın kenarında oturuyordu. Ne kadar gittik bilmiyorum. Buralar hiç bilmediğim yerlerdi. Az sonra deniz göründü. Dalgasızdı deniz.

Ama hep ben ona bakıyordum. Ayaga kalktı. «İncecek.» Durduk. İndi. Ben de arka kapıdan. «Ardına bakmasa.» Bakmadı. Yürümeye başladı. Ben de. Yirmi otuz adım kadar gerisinden yürüyordum. İlgisiz. Onu tanıımıyormuşum gibi. Bu sanki bir rastlantıymışçasına. Korkuyor olmalıydı Adımlarını açtı. Başını çevirip bakmadı. Ama ardındakinin ben olduğunu biliyordu. Bir küçük köprü geçtik. Köprüden sonra sağda, dar bir toprak yol başlıyordu. Yolun iki kıyısında çalılarla örtük iki hendek vardı. Hiç kimseler yoktu çevrede. «Burda?» Bir daha yokladım kendi. Hayır bir kin yoktu ona karşı içimde. Bir öldürme istegi? Hayır. «Peki niçin izliyorum onu?» Duraladım. «Dönsem mi?» Niçin dönmemiştim? Bağırıyordu çarpınırken... «Dönsem mi?» Ama onu öldürmeyi daha önceden tasarlamıştım. Daha kayığıma almadan: «Yarın o iki kayalara gel, ordan alırım seni.» Ertesi gün kayalara gelmişti. Hiç kimseler olmazdı orda. Kayığı yanaştırıp almıştım. İyi-ce açılmıştık kıyıdan. «Bir az da sen çek.» Küreklere vermiştim. Çekti. Çekti. Açıldık. İyi-ce yorulmuştu. «Biraz daha, biraz daha.» «Yüzmiyecek miyiz?» «Daha açıklarda. Biraz daha.» Terliyordu. Kolları güçsüz. «Hadi.» Soyunmuştu. Ben de. İlk o atlamıştı. Küreklere oturmuştum. Çekmeye başlamıştım. Yavaş yavaş. Kayığın peşi sıra yüzüyordu. «Açılma yoruldum.» Duymamışım gibi «Açılma gelebileceğim.» Daha hızlı asılmıştım küreklere. «Yoruldum dur.» Durmuştum. «Boğulacaktım.» «Boğulacak.» Çarpınmaya başlamıştı bile. Bağırıyordu. Çevreye bakınmıştım. Kimseler yoktu. Ne bir gemi uzaktan geçen, ne bir başka kayık. Hiç birşey Hiç kimseler. Boş gözlerle bakmıştım çarpınışlarına. Kıyıdan çok uzaktık. Benden başka duyan yoktu sesini. Küreklere daha hızla... Duymak istemiyordum sesini artık. Bir kez batmıştı. Görmüştüm. Kolları, güçsüz suyun

yüzünde. Sonra onlar da batmıştı. Az sonra çıkmıştı. Ama bağırmamıştı. Bir kez daha batmıştı. Çıkacak diye beklemiştim. Çıkmamıştı. «Hani üç kez çıkılırdı boğulmadan su yüzüne?» Daha önceden başaltına koyduğum taşı çıkarmıştım. Gömleğini, pantolonunu, donunu, ayakkaplarını bağlayıp taş, bırakmıştım denize.

Dönmedim. Gidiyordum peşi sıra. Kumların üstünde yürüyorduk şimdi .Deniz o günkü gibi açık dalgasızdı. Kumluk bitti. Sazlıkların arasındaki su birikintileri üstünden atladım. Aramızdaki uzaklık iyice açılmıştı. Bir tepede durdu, arkasına baktı. Korkuyordu. Uzaktan bile görünüyordu bu. Korkuyordu. Açtım adımlarımı. Oraya geldim. Aşağıya baktım. Bir kayanın üstündeydi. «Nasıl inceğim? Güç.» Yarın kenarında bir incir ağacı gördüm, Bir dalı gözüme kestirdim. Adımımı atarken dala tutundum. Bir an. Dal çatırdadı, kırıldı. Düşer gibi oldum. Kalçam acıdı. Belki de sıyrılmıştır. Duraladım. Sonra kığın kığın sürünerek hızla aşağı, çakılların üstüne düştüm. Avuçlarım sıyrılmıştı. Doğrudum. Kayanın üstünden kıyıya atlamak isterken suya düştü. Sol bacağı. Doğruldu. Bana doğru yürümeğe başladı. İkimiz de birbirimize doğru ilerliyorduk. Gözlerine bakıyordum. Islak ıslaktı. Dudağı oynadı, suratı gerildi. Birşeyler söyleyecek sandım. Söylemedi. Durmuştu. İki adım daha attım. Eleri yana sarkık. Benim sağ elim cebimde. Sol elimi omzuma koydum. O anda kararımı verdim «Evet.» Bana o güne değin yapılanları düşündüm. İtilmeler. Her zaman. Bırakılmalar. İzlenmeler. Elim cebimde. Buz gibi çelik. «Korkacak mı?» Cevapsız. Sessizlik. «Kendisi...» Göz gözeydik. Omzunu sıktım. Kendime doğru çektim. «Korkuyor.» Gülümsemeye ya da birşeyler söylemeye çalıştı. Sesini duymak istemiyordum. Ses. Sesler hiç bırakmıyor adamı. Sıkıca tutu-

yordum çeliği. Kaslarım geriliyordu. Ama heyecansızdım. Solurcasına, su içercesine, olağan, çıkardım sağ elimi cebimden. Şaşırmadı. Gözleri gözlerimde. Şaşırmadı. Elim kalktı. Boşlukta bir doğru çizdi. Duraladı. Çok kısa bir an. Havada, hiç biryere bağlı değilmişcesine, asılı. Derin bir soluk almak istedim, alamadım ,alamadım, hızla indi elimdeki bıçak sol göğsüne. Karşı koymamıştı. Biliyordu. «Pişman mıydı?» Bıçağı çektim, üstüme kan fışkırdı. Oluk oluk akıyordu kan. Tam yüreğine saplanmış olmalıydı. Gözleri donuk, sorusuz, kinsiz, gözlerimdeydi. Elim çektim sağ omzundan. Geriledim. Bir iki devinimde bulunmak istedi. Belki de birşeyler söylemek. Başaramadı. Gözkapakları yarıya değin kapanmıştı. Dizleri büküldü. İki adım attı bana doğru. Geriledim. Dizleri üstüne düştü. İki adım da dizleri üstünde, bana doğru. Bir adım attım geriye. Birden debelenmeye, bağırmaya başladı. Dediklerinden hiç birşeycikler anlamadım. Yırtıcı bir bağırış. Kaçtım. Denize doğru yürüdüm. Dalgalar vuruyordu kıyıya. Hafif bir yel esiyordu. Sağ elimi gördüm. Bıçak elimdeydi. Kan ılık, donmak üzere. «Kurtulmak» Fırlattım attım bıçağı. Eğilip ellerimi yıkadım. Suratımı. Denizin soğuk diriltici suyu. Gözlerim yandı. «Daha debeleniyor olmalı.» Döndüm baktım. Evet. Yanına gittim. Bir daha baktım suratına. Gözleri yarı aralık. Yara kanıyor. Sağ bacağı ileri geri gitti geldi. Bir an. Debelendi gene. Kasıldı. Sonra hiç .Ama gözleri yarı aralık. Bana bakıyor. Hep bakacak. Yanından ayrıldık. Bir kayaya çıktım. Üşüyordum. Ceketimin yakalarını kaldırdım. Bağırdı. Başımı çevirdim korkuyla. Hayır, devinimsiz. Yelkan birikintisini titretiyordu. Donuyordu kan. Pıhtı pıhtı. Sağ elim kokuyor. Kan. Üstüme de fışkırmış. Elimin tersiyle sildim. Miğdem bulandı. Kusmaya başladım. Kusuyordum. Kusuyordum. Hiç bitmiyor.

du kusmam. Hiç bitmiyecek sanıyordum. Yeşil yeşil sular geldi ağzımdan. Sonra kuru öğürtüler. Yeniden yudum eilmi yüzümü. Kusmuklarımı aldı götürdü dalgalar. Denize bakıyordum. Dalgaların üstünde bir karaltı gördüm. O geliyor sandım. Şiş karnıyla. O gelecek bir gün, ben böyle deniz kenarında otururken. Şişmiş karnı yosunlaşmış suratıyla gelecek. Hepsi, hepsi gelecekler. Birgün. Artık bir hiç olan bu başkaldırmasız varlığı çevreleyecekler .Ama almayacaklar aralarına. İşkence başlayacak.

Sesler, bağırtilar, insanlar, insanlar, alıp götürmeler, adımı sormalar, ışıklar, sorgular, sorgular, niçin öldürdüğünü sormalar, kim olduğumu niçin kaçmadığımı. Tartaklamalar, dayaklar. İşkence. Hiç birini cevaplamadım. Bir an gerçekten niçin kaçmadığımı sordum kendi kendime. «Nereye?» Nereye gidebilirdim? Artık hiç bir yer yok. Artık. Artık dört duvar. Kinsiz, sevgisiz, acımasız, duygusuz, dört kara, taş duvar. Benim gibi. Çevremde hep onlar. Artık. Karanlıkta. Cevapsız. Dört kara taş duvarın sessizliği. Artık. Onlar. Onlar da hiç. Artık hiç.

I V

dönüş

SIK sık geliyorum buraya; bu yarın kıyısına. Yukarda durup dalgaların aşağıda kayalara çarpışını dinliyorum, hiç birşey düşünmeden (hayır, düşünmek istemeden,) -ufuğa değin. Aşağıya kayalıklara inmeye cesaretim yok. Korkuyorum. Eskisi gibi. Korkuyorum. Ya çıkamazsam? Kimseler geçmiyor ki burdan. Arada bir çöpçüler çöp dökmeye gelen, ya da uzaktan bir gemi, bir balıkçı motoru; ama uzaktan, çok uzaktan; sesimin ulaşamayacağı. Bunları düşünmesem inebilir miyim? Kayalar oldukça sarp. İn.inilebilir mi? Belki. Evet belki evet inebilirim. Kıcın kıcın sürünerek belki. İniş yollarını görmüyor değilim. İşte: ilkin şuraya, ordan şu sağdaki çıkıntıya, ordan öbür kayaya, ordan şu uçtakine... Ya o birden çökerse? Korkuyorum. Ya o birden çökerse? O zaman tutunacak hiç bir yer yok. Hiç birşey. Ne bir ağaç dalı, ne de bir başka kaya. Hiç birşey. Hiç biryer. Küçüklüğümden beri, buraya ilk geldiğimden beri bunu düşünüyorum. Salt in-

mek mi? Ya Çıkamazsam? Korkuyorum. Aradan yıllar geçti. korkuyorum. Oysa ağzını dalgaların dövdüğü, nice sonra garip yankıların döndüğünü sandığım aşağıdaki mağarayı görmek istiyorum. O kayaların diplerini. Deniz açık yeşilmiş, yosunların dibinde deniz hayvanları varmış (karnı davul gibi şiş bir insan ölüsünün bu kayalara vurduğunda, onu almak için oraya giden balıkçılardan duymuştum bunları) kayaların dibi görülürmüş. küçük balık sürüleri dolanırmış kayaların arasında. Bir sandalım olsaydı belki burnu dolanıp...

Niçin döndüm buraya? Niçin? Bu yarın kıyısına? İşte hiç birşey değişmemiş. Ben? Bende de öyle. Hiç birşey. Eskiden çöp dökerlerdi burdan. İşte gene kokuyor. Kayaların üstünde hayvan leşleri olurdu. Çöplerin arasına, kayaların üstüne bakındım ama yoktu. Hayvan leşi yoktu. Deniz dalgalıydı. Çok dalgalıydı. Onbeş gündür hep böyle. Bugün onaltı. Hah, işte aşağıda bir martı ölüsü, güneşte kurumuş. Yerden bir kaç taş aldım attım üstüne, yuvarlansın düşsün denize diye. Başaramadım. Başaramadım. Bir daha, başaramadım -bir daha- başaramadım bir daha-başaramadım... ohh hayır, başaramadım-başaramadım. bir daha-başaramadım...

başaramadım-başaramadım-başaramadım. O büyük kentlerde yoğun kalabalıkların arasındaydım. Dönmek istemiyordum buraya. Yapayalnızdım. İşte gene. Burda. Burda? Ne aramaya geldim buraya? Herşey aynı. Değişmesiz. Ben gibi. Eş duygular. Yıllarca öncesine. Değişmesiz. Aynı korku. Yitirilmeyen. Anı. Lar. Aşılamayan. Burda. Burda ve her yerde. İnme isteği. Çıkamamak korkusu. Evet korkuya dönük inme isteği. İşte elimde üç taş kaldı. Birini daha attım. üstüne düştü, kaydı, ama düşmedi denize. Bok! düşüremedim. Bir taş daha, dikkatle, hayır uzağına düştü, başaramadım, -başara-

miyorum. Tuttuğum son taşa baktım. Atlatamadım. Biliyorum. Atlatsaydım da başaramıyacaktım. Pantolonumun sağ cebine koydum. Mağaranın ağzını daha iyi görebilmek için sol uçtaki çamın altına gittim. Deniz, dalgalı. Dalgalar vuruyordu hızla. kayalar aşılıyor, çakıllara ulaşıyordu, gerisinde bir hışırtı bırakarak çekiliyordu sonra. Bugün çok dalgalı. Karşıda kara bulut yığınları var. Yel esiyor. Belki birazdan fırtına patlayacak. Çamın altına oturdum. Aşağıya baktım. Eskisi gibi. Bir dalga geliyordu ilerden, (uzaktan büyük bir gemi geçmiş olmalıydı)

bir dalga...

caddeyi silip süpürüyordu, caddenin kıyısındaki büyük ama yıkıldı yıkılacak yapıların, o bizlere babalarımızdan kalan, onlara da babalarından kalan yapıların temellerine, mağazaların camlarına, kalın kırılmaz diye bize yutturulan camlarına, ışıklar içindeki camlarına, gerilerinde güzel giyimli mankenlerin ,oyuncakların, giysilerin, otomobillerin, buzdolaplarının, kutu kutu kutu ilâçların, kumbaraların olduğu camlara... yıkmak hırsı içindeymişcesine.

Kimse yoktu ortalıkta. Bir büyük dalga

çekilirken beraberinde söktüklerini de götürüyordu sonra daha hızla geliyor, çarpıyor bu kez tüm kendinden olmayanları bırakıyordu: paçavraları, paslı kovaları, çürük tahta parçalarını, batmış, batırılmış denizaltılarını, torpilleri, sonra kendinden olanları bile: balıkları, vampiri vampiri yürümeye çalışan yengeçleri, içleri tüm boşalmış deniz kabuklarını, ölü küçük balıklarını (büyüklerin kuskukları), ölmekte olanları, sular çekildikten sonra kendilerini ordan oraya vuracak olan memeli balinaları, kaputları, küçük çocuk ölülerini, büyük adam ölülerini, yosunlaşmış ak insan gözlerini (ol-

duklarından çok daha büyük) ve başka insan üyelerini, kolları, bacakları, anüsleri, kesilmiş butları, miğde bulandırıcı vaginaları, yığın yığın getirip yığıyordu kendinden olmayan herşeyi ve kendinden olan, alıp götürmüyordu hiçbirini çekilirken, yığıyordu, yığıyordu kesik insan üyelerini daha çok bunları; phallusları, anüsleri, vaginaları yani iksler, kazuratımızın çıktığı delikler, malar) ak belleri, al kanları, yığıyordu yapıların temeline, git gide bu kokan, bu parçalanmış asıllarıyla pek ilgileri kalmamış şeyler bir kule gibi yükseliyordu, geçilmez oluyordu cadde, pencereler açılmıyordu, paslı demir kepenkleri kapamaya çalışıyorlardı insanlar kurtulmak umuduyla, batık eski gemi kalıntılarını, ak memeli balinaları da getirmeye başlayınca yeryüzünün sonu bu diye düşünüp kıvanmıştım, herşey ortaya çıkacak, herşey (o sırada, bunlar olup bitirken nerdeydim ben? ansımıyorum şimdi) kendilerini denize bırakan umutsuzların insanlıktan uzak cesetlerini de getiriyordu bayraklara sarılmış şehitlerin yanı sıra. kâfirleri de, bir geminin içinde olup bir kaza sonucu boğulan umutlularını de, kadınları, çocukları, doğmamışları: (analarının karnında olup da bu güzelim yeryüzüne gözlerini açamamışlarla babalarının yumurtalıklarında kalan o döllenmeye zaman-yer bulamayanları), kırılınca pis bir koku salacak olan çürük yumurtaları, adamları yurttaşlarımızı, vatansızları, amiralleri (omuzlarına değin sırmalarla bezeli giysileri içinde) kaatilleri (insanlarca öldürülüp atılan) köpek leşlerini (belediyece öldürülüp atılan)...

yapılar görülmez olmuştu bunlarla, çevreme bakındım, kendim gibi bir tanık daha bulmak umuduyla. Ama yoktu kimseler. Kimseler.

Hiçbirini alıp götürmeden çekiliyordu.
bir büyük dalga

tüm yabancı yükünden ve kendi yükünden kurtulmak isteği içindeymişcesine-

bugünkü gibi.

Bir yığın ses. Tedirgin edici. Kayalara vuran, çakıllara yürüyen, çekilen dalgaların sesi. Mağaranın ağzını vuran (yankıyan) geceleri oturduğum evi sallayan fırtınanın, içimdekilerin, benim sesim. «Yok aradığın sessizlik» dedim kendi kendime. Yok senin sessizliğin. Hiçbir yerde. İşte dalgalar. Onbeş gündür. Bugün onaltı. Hep böyle. Gün geçtikçe artarak. Dayanılmaz olarak. «Niçin döndün buraya?» Dün o mezarlıkta gördüğün gibi-o çökmüş mezarlar. Loş. Karanlık. Sessizlik. Orda. Belki orda. Ama orası da hiç. Daha hiç. Hiç bir yerde. Evet yaşıırken hiç bir yerde. «NİÇİN DÖNDÜN BURAYA?» Bu kez bağırdım. «NİÇİN?» «Bilmiyorum.» Usulca: «Bilmiyorum.» Boş, içinde hiç kimselerin olmadığı evin... sanıyordun ki... -sanıyordum ki...-

Burda hiç birşeysiz kalmak, boş, anısız, geçmişsiz, sessizlik içinde...Ama görüyorsun. Evet görüyorum, işte hiç kimselerin olmadığı şuracıkta sesler, sesler... bir yığın, kalabalık, geceleri o boş sofalar da koşuşan, o boş odaları dolduran, bağırarak, asarak düşlerimde beni, her yerde izlenerek, maskeme, sakallarına, kara gözlüklerime, renklerini tanınmayayım diye hergün değiştirdiğim saçlarıma, çöküşüme karşın. Ne iş yaptığımı soruyorlar. Hiç diyorum. Kim olduğumu soruyorlar. Hiç diyorum. Nerden geldiğimi soruyorlar. Hiç diyorum. Bir alanda yargılamak gereğini bile duymadan, tüm yaşamımcı yaptıklarımı, ya da yaptığımı sandıklarını (tümü suç) sayıp:

daha çocuk yaşında evinden kaçtığı,

erginlik çağında genç kızların ırzına geçtiği, sağa sola saldırdığı,

bomba yapıp dükkânlara, kışlalara, okullara,

tapınaklara, kulelere, köprülere, attığı, anasını, babasını, kardeşlerini öldürmek isteyen, daha sonra eş seviler yapan, bununla da yetinmeyip eşeklerle, koyunlarla, köpeklerle seviştiği bilinen,

bir süre ortadan yittiği için yaptıkları pek kesin olarak bilinmeyen, ama bu süre içinde «failleri» bulunmayan bir yığın garip cinayeti kendisinin işlediğine inandığımız, gene o sıralarda yaşadığımız düzeni temelinden sarsan ayaklanmalara önayak olduğu su götürmez bir gerçek olan bu alkolik, sadık, anarşik, isterik, komünik, kaçık, monik, monumenumantalik, hypermetik v.s. adamı, yeni yaptırdığımız cezaevlerini de kirleteceğinden, oraların töresini, düzenini bozacağından, daha çok yaşatmamak için...

Kalabalıklar. Kalabalıklar. Kalabalıklar. Bir yığın ses. Hiç birşeycikler anlamıyorum duyduklarımdan, kulaklarımı tıkamak istiyorum ama ellerim arımda bağlı. Ayağımın altındaki iskemleyi çekiyorlar. Uyanıyorum.

«O Ben miyim?»-

artık kaçacağı hiç bir yerin olmadığını bilen? Hiç bir yerin. Artık. Bilen. Oturduğu evin bir gece fırtınada sallanırken daha çok dayanamayıp yıkılacağını, bunun belki de şu önümüzdeki kış olacağını bilen? O evin içinde olmaktan korkan? Tüm bunların, birer düşten, karabasandan, sanrıdan başka birşey olmadıklarını sanan? Yalnız, her yerde yalnız, yapayalnız, kaçan, aradığı sessizliği bulamayan, bulamayacağını bilen, gerisinde kendisinden hiç birşey bırakmayacak Bir çocuk? Kendi dölünden? Hayır, hiç bir şey bırakmayacak olan? Bu evi bunca zaman neyin ayakta tuttuğunu soran? (Cevap ?) Korkan, korkan, bir devam?

Evet, bir devam'ım sanki. Kendimi öyle duyuy-

yorum. Sanki benden önce başlanan bir yaşamı sürdürüyorum. Tek değilim. Hayır tek değilim. Seslerle, anılarla, seslerle... oh! tek değilim. Oysa buna... bu deniz sessizliğine... Buraya da onun için dönmüştüm. Kıpırtısız bir yaz denizinin... Bu adaya da bunun için dönmüştüm. Nice zaman sonra. Eskiden o çamın altındaki kayaların dikleştiği, aşağıda martı yuvalarından başka birşeylerin bulunmadığı, hep sessizliğini, ya da küçük çarpıntılarını dinlediğim deniz bile onbeş gündür dalgalı. Bugün onaltı. Hızla vuruyor kayalara, mağaranın ağzına, aşılıyor kayaları, çakıllara ulaşıyor, ardında hafif bir hışırtı bırakarak çekiliyor. Sonra gene... Geceleri bile. Yatağımda uyumaya savaşıırken kafamın içinde çarpan dalgaları dinliyorum. Sonra düşlerimde. Çarpışıyorlar, çarpıyorlar... Ben. bir salın üstünde bağlı bu dalgaların üstünde ben

ya da kalabalıkların. kalabalıkların, kalabalıkların arasında, bağırışların darağacında.

Sessizlik. Sessizlik. Sessizlik. Yok. Korkuyorum. Düşlerimden, sanrılarımın, olur olmaz zamanlarda bir ölüm ezginliğiyle çöken karabasanlarımdan. Dalgalardan. Evden. Bu evden. Bu içinde oturduğum evden. Herşeyden. Korku-

Solurken. Yalnızken. Korkuyor. Herkeslerin içindeyken. Herkeslerin dışındayken. Bu devam. Korkuyor. Sanıyor ki gerçekten bir gün böyle darağacına çekilecek, ya da bir sabah uyandığında pencresine değin dalgaların yığıldığı o sanısal, kapkaranlık günde açacak gözlerini ya da bir yığın ses içinde. bahçenin duvarlarını aşıp eve saldıran onlar, omuzları üstünde bağırıp çağırarak, tartaklayarak o düşlerindeki gibi alıp götürecekler kendini keratin alanına bir gün doğumunda; uykulu gözleriyle bakacak o bu iğrençliğe hiç bir şey anlamadan. Bağlı-

rışlarını duymamak için kulaklarını tıkamak isteyecek. Ama elleri ardında bağlı.

Oturduğum yerden kalktım. Cebimdeki taşı buldum. Martinin güneşte kurumuş ölüsüne nişan aldım. Attım. Üstüne düştü. Ama yuvarlamadı denize. Sağ yanımdaki kayaya atladım bir anda; hiçbir şey düşünmeden. Ordan öbürüne... Bir ara duraladım. «Şu uçtaki? ama ya çökerse? Tutunacak hiçbir şey yok.» Kısa bir an. «Hiçbir şey yok.» Güldüm. Korkunç bir kahkaha attım. «Korkacak hiçbir şey...» diye düşündüm. Sonra hiçbir şey. O kayadan gerisini bile. Sıçradım boşluğa...

Zeist, Şubat 1980

İ Ç İ N D E K İ L E R

B O Z G U N	5
L E Ş	25
Anı	27
Bir Kadın	29
Sanrı	31
Sanrı II	35
Kule	39
Karabasan	41
Cellat	45
Leş	48
BİR CİNAYETİN İKİ ÖYKÜSÜ	53
DÖNÜŞ	73

Fiati : 3 Lira